

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice /2007 + 2012/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem /2008/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou /2009/

Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky /2009 + 2010/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

Milí čtenáři, prázdniny se neodvratně blíží a s nimi k vám přichází naše 39. Bezevseho. Je opět plné zajímavých článků, rozhovorů a reportáží, nechybí ani poezie a povídky a samozřejmě jsme sesbírali perličky, tentokrát většinou u maturity. Letos u nás končí dvě maturitní třídy. Většina prospěla, jen několika jednotlivcům se nepovedla některá dílčí zkouška. V těchto dnech také probíhá závěrečné praktické zkoušky třetáků, a tak jim popřejme, aby i oni vše zvládli a dostali výuční list. A tak vyletí z polygrafického hnízda zase osm desítek lidí a já jim přeju, aby pokračovali tím správným směrem, aby se nenechali odradit, aby nezpohodlněli, aby šli za svým cílem rovně a bez křiváren, aby měli zdravé ambice a zároveň pokoru, aby byli skromní a stále tak slušní a prima lidi, jaké jsme je tady u nás zažili. Doufám, že se nám v tom zkaženém světě nezkaží a že do něho vnesou trochu naší polygrafické pohody a rovnosti.

Řada z vás bude dál studovat. Ach, jak vám to v dobrém závidím a zároveň přeju. Vzpomenu si na období, kdy jsem byla přijata na vysokou školu. Byla jsem tolik zaskočená změnou režimu studia, života a neomezenou svobodou. Najednou na mě nikdo nedohlžel, neřikal mi, co mám a nemám, byli jsme zkrátka dospělí. Spousta lidí to neunesla a skončila. Ale zůstalo zdravé jádro a otevřel se nám svět plný možností. A tak jsem začala studovat a náležitě si užívat studentského života. Ten byl spojený s hudbou a o to byl hezčí. S češtinou jsem totiž studovala hudební výchovu. A katedra hudební výchovy byla plná ne-

skutečných a báječných lidí, muzikantů srdcem i duší, ale také roztomilých podivínů, o kterých bych mohla psát nekonečné příběhy. Zažila jsem tolik neuvěřitelných věcí, ale také dřinu, když začínalo zkouškové období a já se do noci šprtala. Někdy to šlo ale samo. To, když si třeba pedagog vzpomněl na mou bezchybnou intonaci ve viněném sklípku, kdy jsme v bujaré náladě pěli z listu jakési intonační cvičení a on to slyšel. Pochvalně pokýval hlavou a později si u zkoušky vzpomněl a rovnou napsal do indexu za jedna. Neuvěřitelné. Přeju vám, abyste potkali báječné lidi, ať jdete studovat nebo pracovat.

Je neuvěřitelné, jak je školní rok krátký, jak rychle utekl a co všechno nám přinesl. Tolik jsme toho spolu prožili. Nemohu tu vyjmenovat všechny akce, ale vyzdvihnu nezapomenutelné stužkovací večírky, maturitní plesy, lyžařský kurz (a zanedlouho kurz turistický), divadlo s Davidem Rohlíčkem, přednášky bývalých studentů o cestování, o studiu a mnoho a mnoho dalšího. Stovky hodin prosezených v lavici a za katedrou byly pro nás všechny přínosem. Učení je sice mučení, ale přináší nám nejen znalosti, ale i zkušenosti. A to oboustranně.

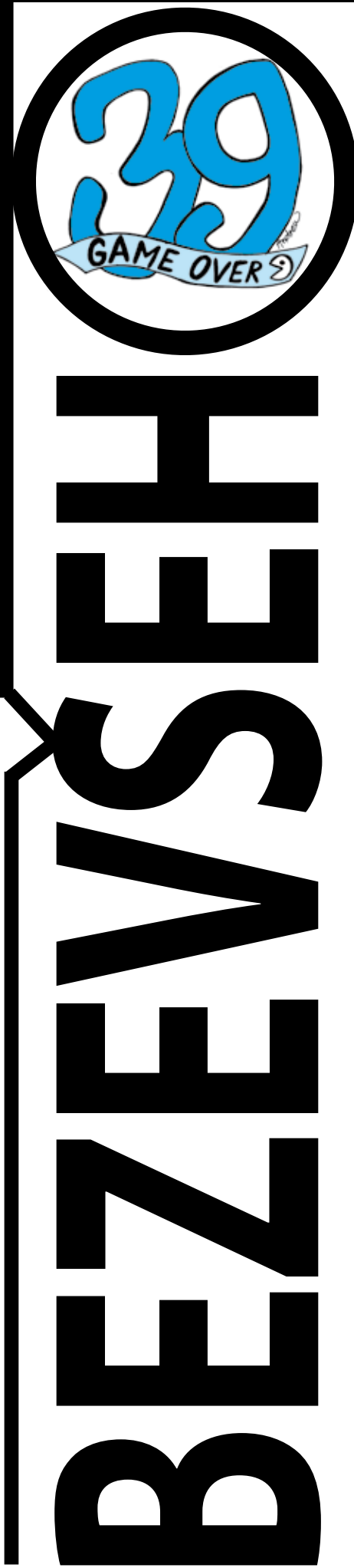
Doufám, že se tu po prázdninách sejdeme zase v příjemné atmosféře a že se nám bude dařit. Opatrujte se, užijte si volna, odpočíte si a hlavně doplňte energii. Budete ji potřebovat, protože v září to vše začne zase nanovo a bude to boj. Každodenní. Protože jinak to nejde. Přesto doufám, že nám tu všem bude zase dobře, jako tomu bylo zatím vždy!

Iva Šabatová

ÚSPĚCHY NAŠÍ POLYGRAFKY

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgp.cz

Je nám to všem pěkně na očích – rozpadající se zídka na hranici školního pozemku, zpuchřelá fasáda hlavní budovy používané pro teoretickou výuku, počítače v učebnách číslo deset a jedenáct, kde přinejmenším polovina nefunguje, stav oken a žaluzií (nové žaluzie zdevastovali žáci, proto museli přispět na jejich opravu), žalostný nábytek na domově mládeže a spousta dalších drobností.

Rekonstrukce kousek po kousku

Stejně ale i tak vidíme, že za poslední čtyři roky proběhla rekonstrukce chodeb (odstranily se ty ošklivé dřevěné stěny, zdi byly nově vystukovány, vymalovalo se, přibýly nové lavičky a nástěnky), do tříd se přidaly dataprojektory, na praxi se přímo zjevily nové Macy a v neposlední řadě jsme se rozloučili s osvitem filmů a modernizovali jsme se technologií CTP. I na domově mládeže se objevila v klubovně nová křesílka a televize.

Zaslechla jsem zvěsti o koupi nového vybavení do počítačových učeben na teoretickém vyučování, proto jsem položila pár otázek panu řediteli, člověku rozhodujícímu o takových věcech. Co je na tomto tvrzení pravdy? Plánují se nějaké další modernizace nebo rekonstrukce? Kde škola bere finance? Získáváme nějaké dotace od krajského úřadu nebo si pomáháme sami? Začnu tím, co je vidět nejvíce. Celý areál školy na Jiříkovské ulici je nehezaká věc na nejrušnější rumburské křižovatce. Majitelem je bohužel kraj. My jako škola nevytváříme zdroje pro opravu (odpisy), a tak mi nezbyvá, než každoročně žádat Krajský úřad o dotaci na výměnu oken, opravu fasády a opravu okapů a svodů. Takto žádám již 13 let. Krajskému úřadu asi nevadí, jak vypadají jeho budovy. Budu žádat dál, protože škola na to nemá peníze, dokonce Krajskému úřadu každoročně musíme odvést odpisy z hmotného majetku (od roku 2009 jsme takto kraji museli odevzdat více než 2 mil. Kč). Kam peníze směřují, co je za ně porizováno, kdo ví?

Trochu jiná situace je uvnitř budov. Tady plánujeme v letošním roce dokončit opravu omítek v přízemí školy, v knihárně a ve vstupním vestibulu. Dojde také k opravě a malování kabinetů, sborovny a tím by vnitřní prostory školy byly stavebně upraveny. Z dalších stavebních úprav by mělo dojít k opravám omítek a podlah na pracovišti pro reprodukční grafiky (přízemí domu, ve kterém sídlí ředitelství školy). Dále budeme postupně pokračovat v opravách a modernizaci na domově mládeže.

Škola je zapojena do projektu OPVK EU – peníze středním školám. V rámci tohoto projektu je plánován nákup počítačů (učebna č. 11), dále doplnění dataprojektory a škola zakoupí interaktivní tabuli. Bude také zřízena druhá jazyková učebna. Toto vše, včetně uvedených stavebních úprav bychom chtěli stihnout do konce měsíce srpna. Pro realizaci výše uvedených prací a nákupů v tomto roce máme finance zajištěny, tak snad se nám vše podaří zvládnout v dobré kvalitě a včas.

Peníze, peníze, peníze a zase peníze. Je to smutné, že školství je sice před volbami politiky označováno vždy za prioritu, předhánějí se v tom, co kdo pro školství udělá, ale v okamžiku, kdy se dostanou do poslaneckých lavic, jako by začali trpět ztrátou paměti a pokud jim někdo jejich

sliby připomene, odpovídají, že je jiná situace, že je krize, že se musíme uskrovnit všichni atd. Je to krátkozraká politika, protože jen vzdělaná společnost má naději na solidní život a uplatnění v dnešním globalizovaném světě. Dost politiky. Finanční prostředky získáváme z dotace na provoz od Krajského úřadu, ale ta stačí tak na pokrytí energií (voda, plyn, elektřina), telefonů, praní prádla, nákup předmětů okamžité spotřeby a na průběžnou drobnou údržbu. Dalším a posledním zdrojem je produktivní práce žáků na odborném výcviku. Nevím, jestli si to všichni uvědomují, ale každý, kdo se podílí na tvorbě polygrafických výrobků, ten se i nepřímo podílí na zvelebování naší školy - všem patří dík! Než půjdu na odpočinek, to je asi za dva roky, byl bych velice rád, kdybych mohl školu předat v dobrém technickém stavu, v novém „kabátě“, aby se můj nástupce nemusel hned na začátku starat o tyto věci a měl tak čas se se školou a jejím chodem důkladně seznámit, aby pod jeho vedením polygrafka dále vzkvétala a byla dobrou školou, která absolventům něco do života dá a zaměstnancům školy přinese podnětné a příjemné pracovní prostředí při jejich mnohdy nelehké práci.

Svatopluk Kuběš

Myslím, že pan ředitel všechno jasně a zřetelně vysvětlil, a tak si studenti rýpavé řečičky odpuští, protože už budou vědět, co za tím vším je. Panu řediteli děkuji za obsáhlou odpověď a polygrafce do budoucna přeji jen to nejlepší, opakovala bych slova pana ředitele. Tak nové a zářné budoucnosti zdar!

-Krejčovic-

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

BŘEZEN 2013

● V březnu se konala oblíbená každoroční STEZKA ODVAHY, kdy se ti nejodvážnější intráci a intrácky vydávali samostatně či ve dvojicích na tajuplnou cestu noční školou, plnili nejrůznější úkoly a statečně překonávali nástrahy hrozivě záhudných strašidel. Atmosféra noční školy většinou zúčastněných tak učarovala, že se pak ještě pustili do klasické hry NA SCHOVÁVANOU.

● Tématem skupinových schůzek byla například „KOMUNIKACE“ (tj. jak podávat a přijímat komplimenty, strategie řešení konfliktů, přijímání a podávání pravdivé kritiky...).

DUBEN 2013

● Velké oblíbě se na DM už několik roků těší soutěžní hra KUFR - v dubnu proběhl její další díl.

● Aby her nebylo málo, uskutečnil se i ZÁBAVNÝ VEČER, na kterém se hrály hry méně známé, ale velmi zajímavé.

● Na skupinových schůzkách se paní vychovatelky věnovaly tématu KOMUNIKACE, ale tentokrát NEVERBÁLNÍ (jak poznat, že má někdo o mě zájem nebo že mi lže, jak druhému dát na jeho převahu či se nenechat zastrašit, čím vším můžeme komunikovat a co vše můžeme neverbální komunikací vyjadřovat...), ústředním tématem většiny skupinových hovorů byla však také blížící se maturita čtvrtáků (jak se na ni dobře připravit, jak překonat trému, co dál po maturitě apod.).

● Hrstkka odvážných zůstala na DM i 30. dubna, tedy na ČARODĚJNICE, a tito stateční nemohli být proto překvapeni, když se jim službu konající vychovatelka proměnila v bytost, které chybělo jen koště (a proto neodléta...).

-lo-

Představuje se: ROMAN LIŠČÁK

Určitě jste si všimli, že máme ve škole na OV nového pana učitele Romana Liščáka. Učí tu od dubna místo paní učitelky Lindy Pazderníkové, která odešla na mateřskou dovolenou. Abychom pana Liščáka více poznali, trochu jsem ho vyzpovídala.

Jak jste přišel k naší škole?

Mým koníčkem je už od dětství kreslení a od toho je již krok ke graficině.

Jak se vám podařilo vrátit se sem jako učitel?

Vlastně už od základní školy jsem toužil učit a můj sen se mi teď splnil!

Kolik let uběhlo od doby, co jste maturoval?

Letos tomu je už osm let! Ten čas prostě letí...

Co se tu změnilo, máte nějakou zajímavou vzpomínku, jak se vám tu líbilo?

Škola se za těch pár let velmi zmodernizovala a tím pádem i zútluhlila. Co je tu však neustále našťastí stejné, je ta úžasně přátelská, skoro až rodinná atmosféra! Jsem moc rád, že jsem se sem vrátil. Z mých kantorů, kteří byli mými vzory, se stali kamarádi!

Jaký jste byl student?

Nevím, jestli bych to měl hodnotit já, ale snad dobrý. A pokud jsem někdy udělal nějaký kopanec, tak jen proto, abych se z něho poučil a šel hrdě dál.

Kde všude jste od maturity pracoval a co vám to přineslo?

Hned po maturitě jsem pracoval v Praze jako grafik a podílel jsem se například na tiskovinách pro Vojenský historický ústav, Akademii věd ČR nebo Ottovo nakladatelství. Vrátil jsem se ale k nám na sever. Jeden z důvodů byl i ten, že mi scházela rodná kraj a úžasná příroda. Zde jsem byl zaměstnán v různých institucích. Člo-

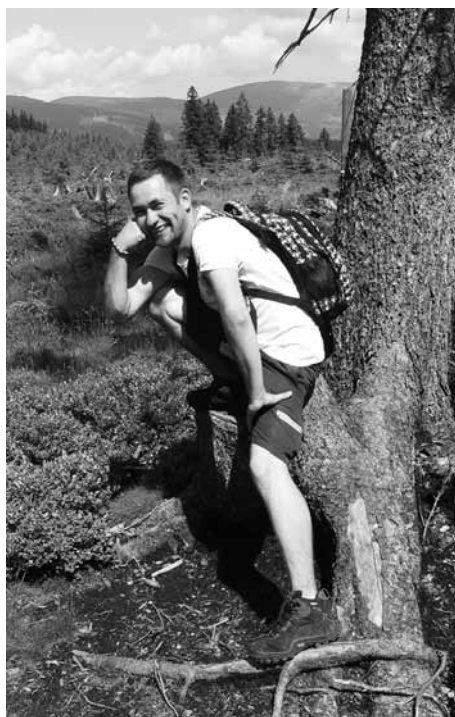
věku to samozřejmě přidá do života mnoho zkušeností, vyzkouší si více míst a pozic. Ale teď cítím, že dělám to, co mě konečně naplňuje!

Jak nejradyji trávíte volný čas?

Se svými nejbližšími na výletech nebo v přírodě.

Doslechla jsem se, že se věnujete herectví a řezbářství, je to pravda?

Koukám, že se nic neutají. Herectví se věnuji vlastně už od dob střední školy. A řezbářství? Ano, tak to je také pravda, ale nepřipadám si jako umělec. Jelikož se zabývám také historií betlemářství na našem území, tzv. Niederlandu, považují výtvořky i některých amatérských řezbářů za mistrovská díla. Ještě se mám co učit. Ve výčtu mých koníčků bych mohl pokračovat, kreslení jsem už prozradil na začátku našeho rozhovoru, dále pak třeba fotografování, turistika, hudba a amatérské badatelství v oblasti heydrichiády a protektorátu. Jestli sháníte i nějakou bulvární senzaci, tak na sebe ještě můžu prozradit, že jsem držitel stříbrné a bronzové medaile z Mistrovství světa ve vyjímání ježka z klece.

Já osobně jsem pana učitele ještě na OV neměla, ale snad ho budu mít možnost příští rok poznat. Děkuji za skvělé odpovědi.

-miluš-

Cena syndikátu novinářů

Prestížní akcí pro naše novináře byl čtvrtý ročník soutěže o „Nejinspirativnější středoškolský časopis“, kterou vyhlásil syndikát novinářů ČR.

28. května 2013 se konalo slavnostní vyhlášení této soutěže pod záštitou místopředsdkyně Výboru pro vědu, kulturu, lidská práva a petice senátorky Hany Doupovcové. Předsedou odborné poroty byl publicista RNDr. Jaroslav Šonka, členy poroty pak doc. PhDr. Milan Vašíček, CSc. ze Soukromé SOŠ umění, doc. PaedDr. Miloš Kodejška, CSc. z Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, Václav Brůžek, předseda Klubu volných novinářů a Zdeněk Kučera, místopředseda Klubu volných novinářů. Partnery soutěže se staly Liteární noviny, které při vyhodnocení zastupoval PhDr. Jan Štolba, a Informační kancelář Evropského parlamentu v ČR zastoupená Ivou Laňovou. V rámci vyhlášení výsledků soutěže pozdravil přítomné i předseda Syndikátu novinářů ČR Adam Černý. Akce se uskutečnila v opravdu reprezentačním prostředí ve Frýdlantském salónku Valdštejnského paláce. Slavnostní ráz podpořilo hudební vystoupení studentské kapely Lipskvintet z Mladé Boleslavi. Ze 150 přihlášených časopisů vybrala deset finalistů. Mezi nimi jsme skončili na krásném druhém místě, za které jsme obdrželi finanční odměnu, novinářský průkaz a studijní cestu do Evropského parlamentu v Bruselu pro dva členy redakce.

Hodnotitelská komise ocenila především chuť mladých lidí zabývat se vydáváním časopisu. Konstatovala, že se v celé řadě případů jedná o pozoruhodné náměty, zajímavá grafická pojetí, názorové proudy v jednotlivých příspěvcích i postojích redakcí k různým problémům, jež se na stránkách časopisů objevují.

-iša-

Všestranný Dominik Budský

Věděli jste, že náš parták z redakce pod přezdívkou Dom je větší sportovec, než jsme si všichni mysleli? To, že jezdí na jednorolce, už všichni moc dobře víme. Prozradí nám ale i jiné sporty, kterým se kdy věnoval? To se dozvíte v krátkém rozhovoru s ním.

Jaké sporty jsi kdy dělal?

Sportů jsem dělal vážně mnoho, ale za zmínění stojí asi jen společenský tanec a dnes moje oblíbená jednorolka. V rámci tance jsem nějaký čas dělal i základy baletu.

U kterého sportu jsi zůstal nejdéle?

Nejdéle jsem zůstal u společenského tance, u kterého jsem vydržel šest let.

Jezdil jsi na nějaké závody?

Ano, když jsem tancoval, byl jsem na soutěžích takřka každý víkend. V poslední době jsem na soutěže bohužel moc nejezdil, ono také nebylo s čím.

Jaké jsi měl úspěchy?

Úspěchů jsem měl mnoho.

Jaký sport bys chtěl někdy ještě vyzkoušet?

Vyzkoušet bych chtěl ještě hodně sportů, ale pořádně jde dělat jen jeden sport!

Kterému sportu se chceš do budoucna věnovat?

Věnovat se chci určitě nadále jednorolce. Tou teď momentálně žiju a to, že bych už nadále nejezdil, si nedokážu představit. Bavi mě jezdit na exhibice s nejlepšími trialovými jezdci světa, jako je například Martin Šimůnek. Akce si moc užívám a po dlouhých a namáhavých trénincích se konečně už chystám i na větší závody.

Na jaké závody se chystáš?

Chystám se na nějaký ten větší závod, jako je otevřené mistrovství světa, které se koná v Brně pod názvem Brno uni days. Na závody se strašně těším, i když z nich mám trochu i obavy, a doufám, že se mi letošní jednorolkařská sezona vyvede.

Děkujeme, že jsme se dozvěděli spoustu novinek. Tobě, Dome, přejeme mnoho úspěchů na závodech. Držíme palce!:-)

-Niki-

UJEP na Polygrafce

Na začátku měsíce dubna proběhla v naší škole přednáška dvou bývalých studentů Zdeňka Svejkovského a Jiřího Hölzela a jejich spolužačky Barbory Zavadilové. Přišli nám povědět mnoho zajímavých informací o škole, kterou studují. Jedná se o Univerzitu Jana Evangelisty Purkyně, Fakultu umění a designu. Pro žáky naší školy, kteří budou již brzy muset uvažovat o tom, co dělat po maturitě, byla tato přednáška určitě skvělou inspirací, kam se jejich život může dále ubírat. A proč ne právě do sfér umění!

Pro mě, tiskaře, tato cesta příliš dobrou perspektivou není, nicméně mediálním grafikům nabízí možnost velké seberealizace a poskytuje velkou svobodu v jejich další tvorbě. Přednáškou se bývalí studenti polygrafky v čele s Zdeňkem Svejkovským snažili přiblížit fungování fakulty a hlavní náplň práce. Mně ovšem nejvíce zaujaly ukázky uměleckých děl, které obsahly mnoho z oborů moderního umění. Ať už se jednalo o umění herní, filmové, internetové či konceptuální, všechny výtvořily měly několik věcí společných. Byly originální, vzbuzovaly emoce a byly plné rebelie vlastní mladým lidem. Proto mě zaujaly opravdu skoro všechny ukázky a jsem přednášejícím vděčný za to, že si na nás udělali čas.

-Sam-

Finger Art

Kdysi na podzim jsem dostala pozvánku k „lajknutí“ stránky Finger Art na Facebooku. Rychle jsem ji prohlédla, obsah mi v podstatě nic neříkal, ale zamlouvaly se mi grafické příspěvky, tak jsem si řekla, proč ne? Avšak nevěnovala jsem jí moc pozornosti. Až doteď. Zjistila jsem, že ji založili mí dva spolužáci Dominik Knap a Honza Patera, proto jsem jednoho z nich trochu vyzpovídala.

Kdy vznikl nápad k založení takové stránky a co bylo důvodem?

Nápad vzniknul minulý rok, když jsme byli venku s foťákem a fotili jsme „nejvíce divné věci“, co nás napadly. Poté jsme ve Photoshopu přidali trochu bizarnosti. Stránku jsme založili tak napůl jako výsměch všem „grafikům a fotografům“, co si hází všechno na Facebook a otravují s tím lidí. Ale také jsme chtěli lidem ukázat, jak moc jsme nadaní a šikovní.

Co je obsahem té stránky?

Obsahem Finger Artu je ukázat lidem grafiku z jiného úhlu. Neděláme nic podle daných norem, díla vznikají v naprostém chaosu a v prvoplánové myšlence například na praxi, když jsme měli chvíli čas nebo doma po večerech. Poslední dobou spolupracujeme s komunitou na Facebooku zvanou Bizarní Hipopeři, kde se občas zveřejní naše tvorba. Chceme, aby se lidé na Fingerart dívali s nadhledem a humorem, tak jak se na to dívám například já. Také propojujeme grafiku s místním hudebním umělcem jménem „klxtvs a kletis“

Proč zrovna název Finger Art?

To bylo to první, co nás napadlo po prvně vyfocené fotce. Byl to les a v něm prst. Takže prostě Finger Art.

Kdo by chtěl vidět výtvořky kluků, stačí si na Facebooku zadat Finger Art. A koho by zajímala tvorba hudebníka kletise, odkaz <http://soundcloud.com/kletis> by měl dostatečně posloužit.

Děkuji Dominikovi za krátký a poutavý rozhovor, snad vás zaujal stejně jako mne.

-Krejčovic-

ANKETA

Pamatujete si na svůj první den na polygrafce?

Nastal konec školního roku, který s sebou přináší poslední číslo BZV a s ním samozřejmě další anketu. Úkolu jsem se s velkou radostí opět zhostila já, protože jsem od přírody děsně zvědavá (jak opice, vždycky říkávala moje babička). Co by asi tak mohli spolužáci odpovědět? Co jejich tajemná mysl vyplodí? Bude to něco zajímavého? Nebo naprosto obyčejného? V zrušení, které anketa obnáší, se mi líbí.

Jelikož mne čeká maturitní zkouška a ukončení studia na této škole a zřejmě i konec mých příspěvků do BZV, tohle vydání je pro mne takové vzpomínkové a rozlučkové. Proto je tentokrát anketní otázkou: „Pamatujete si na svůj první den na polygrafce?“

DRAHOSLAVA PAVLÍKOVÁ

alias
Yume Ookami, 4. S

Mé první dny byly vlastně tři dny. Úplně poprvé jsem na polygrafickou pídu vstoupila, když jsem jela na den otevřených dveří. Myslela jsem si, že jedu ve správný den, jenže tahle domněnka se mi záhy zhroutila - přijela jsem dříve. Naštěstí mě pan Ivo Šabata, pan Jiří Uher a pan Svatopluk Kubeš rádi provedli. Další „první den“ byl na internátě, kde jsem poznala své spolubydlící. A ten poslední „první den“ bylo nadcházející ráno, kdy jsme se v jídelně poprvé sešli jako „esko“.

LUKÁŠ ŠEMBERA,
2. S

Moje první dny na polygrafce si už moc nepamatuji. Také tu jsem už čtyři roky. První dojmy byly dobré, praxe mě bavila a učení v učebním oboru nebylo nijak extra namáhavé. Celkově mi přišla škola pohodová od samého začátku a to se

nijak nezměnilo.

MARKÉTA KOLAŘÍKOVÁ
alias Krejčovic, 4. S

Co se pocitů týče, bylo tu ohromné očekávání, zřetelná nervozita, nesmírná zvědavost, radostná rozjásanost, ale také drobné obavy a ostrý strach. Škola mi připadala jako nekonečné bludiště a milion neznámých tváří jako

ďábelské postavičky kující pikle za každým rohem. To se však díkybohu změnilo a polygrafka navždy zůstane v mém srdci jako trochu pomatená, ale vřele milující tetička, ke které se ve vzpomínkách vždycky budu ráda vracet, i když už dávno zemřela.

DOMINIK KNAP,
4. S

Pamatuji si, jak mě na první pohled zaujalo venkovní tablo s různými plakáty a uvnitř polepená stříbrná trubka před jídelnou. Ve škole na chodbách vestavěné dřevěné cosi, kde visely práce studentů. Zabíralo to půlku chodby. Když si zpětně vzpomenu, jak stará škola vypadala před čtyřmi roky, nedá se to s dnešní podobou vůbec srovnávat. Nevím proč, ale dříve mi přišla polygrafka více propojená s žáky než dnes. Možná je to tím, že už vypadá víc jako škola.

PETR ANDĚL
alias Peeter, 3. S

Případá mi, jako by to bylo nedávno, budou to ale už brzy celé tři roky. V jídelně jsem naprosto nikoho nepoznával. Rozhlédl jsem se a všiml si jednoho brýlatého kluka, který seděl u stolu sám. Šel jsem si k němu tedy přisednout, začali jsme si povídat, a tak jsem se na polygrafce skamarádil s prvním člověkem. Další věc, která mi utkvěla v paměti, je náš skoro spolužák. Áčkar se nějakým způsobem připltl do naší skupinky, dokonce s námi šel až do učebny a poslouchal chvíli výklad paní učitelky Moňakové. Až když se asi potřepti zmínilo slovo maturita, došlo mu, že je nejspíš špatně.

Všem děkuji za spolupráci a zajímavé odpovědi a těm, kteří se na mne vykašlali, přeji...ale nic, nechci být zlá. Mějte se fanfárově!

-Krejčovic-

ÚSPĚŠNÁ OBHAJOBA V ÚSTÍ NAD LABEM

Náše milované Bezevšeho i v tomto školním roce kráčí od úspěchu k úspěchu. Po vítězství v celostátní soutěži o nejlepší časopis za rok 2012, jsme do nového ročníku vstoupili obhajobou nejlepšího časopisu kraje v soutěži vyhlášené Asociací středoškolských klubů ČR.

Dne 19. dubna 2013 proběhlo v DDM Ústí nad Labem vyhlášení výsledků krajského kola 7. ročníku celostátní soutěže školních časopisů a novin. Do soutěže se přihlásilo 17 školních časopisů a novin z Ústeckého kraje. A jak to dopadlo?

VÝSLEDKOVÁ LISTINA - STŘEDOŠKOLÁCI
Celkové výsledky:

1. BEZEVŠEHO - SOŠ mediální grafiky a polygrafie, Rumburk
2. YNTRÁK- VOŠ a SŠ, středisko uměleckých a technických oborů, Varnsdorf
3. VYPROŠTOVÁK
SPŠ Ústí nad Labem

Další ocenění pro náš časopis:

Nejlepší obsah a nejlepší grafika

Do celorepublikové soutěže (vyhlášení probíhá každoročně v Brně) postupují časopisy umístěné na prvním až třetím místě plus vítězové kategorií titulka, grafika a obsah.

A tak si můžeme pográtulovat. Vítězství velmi těší a motivuje k další práci.

-ŠA-

Pozorní polygrafáci při přednášce studentů UJEP v Ústí nad Labem

MATURITY 2013 znamenaly i loučení s členy redakční rady

Otevřít dveře se mi ještě nechce

Jako aktivní pisálci a maturanti zároveň jsme dostali za úkol se s polygrafkou rozloučit. Je to pro mě nelehký úkol, který je mi dost proti srsti. Protože kdybych chtěla napsat vše, co mám na srdci, znamenalo by to to nejdepresivnější, co jsem kdy napsala, a plno stran smáčených slzami – až už štěstí či bolesti. Možná se ptáte proč, ale až budete za čtyři roky odcházet jako já, vzpomenete si na mě. Končí mi jedna etapa života, plná vzpomínek, přátel, nepřátel, platonických i pravých lásek, bojů a vítězství. Zdá se mi, že z toho, co má teď přijít dál, mám větší strach, než jsem měla ze střední. Na střední jsem se těšila a dnes už vím, že právem. Na odchod z polygrafky se opravdu netěším. Ať už se mi za tu dobu staly dobré i zlé věci, všechno mělo svůj význam a posouvalo mě to nějakým směrem. Za dalšími dveřmi na mě čeká něco nového, ale ještě pořád je nechci otevřít. Chtěla bych se zastavit v časové smyčce od prváku doteď a prožívat všechno znovu tak, jak to bylo. Nic bych neměnila. Ale stejně to musí přijít, a tak se loučím, polygrafko. Chtěla bych poděkovat všem, co za tu dobu prošli mým životem, ať už méně nebo více a v dobrém i zlém, protože jste se stali součástí skvělých vzpomínek, které mi vždy vykouzlí úsměv na tváři a slzy v očích.

-YumeOokami-

Nebudu brečet, nebudu brečet...

Tak hoši a dívky, je to tady... Přišla chvíle, která sice od začátku byla nevyhnutelná, ale o to více smutná. Ano, jsou maturity a já nadobro opouštím tento ústav, který jsem si za ta léta opravdu zamiloval. Skutečně, když nad tím tak přemýšlím, lepší školu jsem si vybrat nemohl. Když jsem odcházel ze základky, byl jsem plný obav. Asi proto, že ve škole jsem neměl moc kamarádů a náš kolektiv nebyl vůbec dobrý. Vedení školy bylo ještě daleko horší včetně několika kantorů, na které bohužel do smrti nezapomenu v negativním slova smyslu. Jaké však pro mě bylo obrovské překvapení, když jsem zjistil, že tady na naší polygrafce je tomu úplně naopak. Nejenom, že kantoři jsou skvělí lidé a nikdy

v životě jsem s žádným z nich neměl sebemenší problém, ale hlavně jsem si tu našel opravdu mnoho dobrých kamarádů, někteří z nich jsou mi nejlepší přátelé. Nebudu jmenovat, oni to moc dobře vědí. Loučení je pro mě dost smutné a kvůli maturitním zkouškám poměrně depresivní. Ten čas až moc rychle utíká. Za chvíli tu máme maturitní vysvědčení a tím všechno končí. Zase se nám otevírá brána do neznáma. Ať už jdeme na vysokou nebo do práce, teď právě končí poslední střípky dětství, které nám polygrafka opravdu prodloužila. Díky všem za všechno, na tuhle show budu vzpomínat tak dlouho, než na ni zapomenu!

Váš Petr „Disco“ Berg

P.S. Ve školním časopise Bezevšeho jsem se od druhého ročníku realizoval. Přinášel mi zvláštní naplnění, které nedokážu popsat. Sice jsem to někdy trošku flákal a články neposílal

úplně včas, ale na druhou stranu si dnes nedokážu představit, že bych redaktorem tohoto tištěného skvostu nebyl. Je to i velká zásluha paní učitelky Šabatové, které tímto věnuji zvláštní poděkování za léta trpělivosti, ale hlavně neskutečného motivování k práci, protože nebýt jejich pochval, možná už jsem psaní zabalil. Všichni si paní učitelky važte, protože nebýt jí a pana Šabaty, časopis by neexistoval. Všem redaktorům, kteří letos ještě nekončí, ale také budoucím redaktorům chci říct, ať se snaží časopisu udržet vysokou úroveň, která se nám doteď udržet dařila. Budete to mít poměrně těžké, protože je nepopíratelné, že všichni maturanti jsme byli dobrými a pečlivými redaktory. Věřím, že když všichni dohromady pořádně zaberete, můžete nás s přibývajícím roky překonat.

-Disco-

Děkuji, že nás čtete

Možná mě znáš od vidění, možná z doslechu anebo jsi jen viděl moji přezdívku mezi řádky. Třeba sis mě ani nevšimnul, ale i přesto, byla jsem tady. Psala jsem převážně verše, písně z mojí duše, které možná nebyly vždy jasné. Já doufám, pokud tvé oko k nim někdy zbloudilo, že pochopilo jejich smysl. Možná tě snad zaujal některý můj článek o někom nebo něčem? Pokud zrovna nejsi ten, kdo hledá zabavení v perličkách nebo křížovce, doufám, že tě snad zaujal anebo možná i potěšil. Pokud to-

hle češ, děkuji moc za Tvůj čas a samozřejmě za čas, který věnuješ nejen mně, ale celému Bezevšeho. Protože k čemu by byly všechny ty hodiny, které časopisu věnujeme, bez čtenářů, jako jsi ty? Moje práce tady už bohužel skončila a myslím, že to byl skvěle strávený čas. A tak bez dalších okolků, jen jednoduše a prostě ahoj.

-Pavliska-

Jiná dimenze a nové zkušenosti

Božínku, pamatuju se na doby, kdy jsem byla vyjukaná prváček ztracený v polygrafickém bludišti. Tomu je v téhle době už těžké uvěřit, když se ze mne stal léty ostřílený mazák. Čas uplynul jako voda a pomalu se s polygrafkou loučím. Věřte nebo ne, klidně bych si studium o rok prodloužila, leč některým se takové myšlenky zdají jako krátkodobá ztráta rozumu. Bohužel to nejde, a tak se po (snad) úspěšném složení maturitních zkoušek budu muset vydat do nejistot „dospěláckého“ světa. Těším se na ta všechna dobrodružství všedních i nevšedních dnů.

Než ptáček ale vyletí z hnízda, musí se s tím vším rozloučit. Mileráda jsem přispívala do Bezevšeho. Dalo to mému studiu jinou dimenzi a spoustu zkušeností navíc. Doufám, že se mé příspěvky, ať už jakékoliv, aspoň polovině čtenářů líbily.

Do budoucna bych chtěla popřát novinám stejně tak báječnou redakční radu, spoustu dalších úspěchů a nekonečně mnoho skvělých čtenářů. Tak a teď čau.

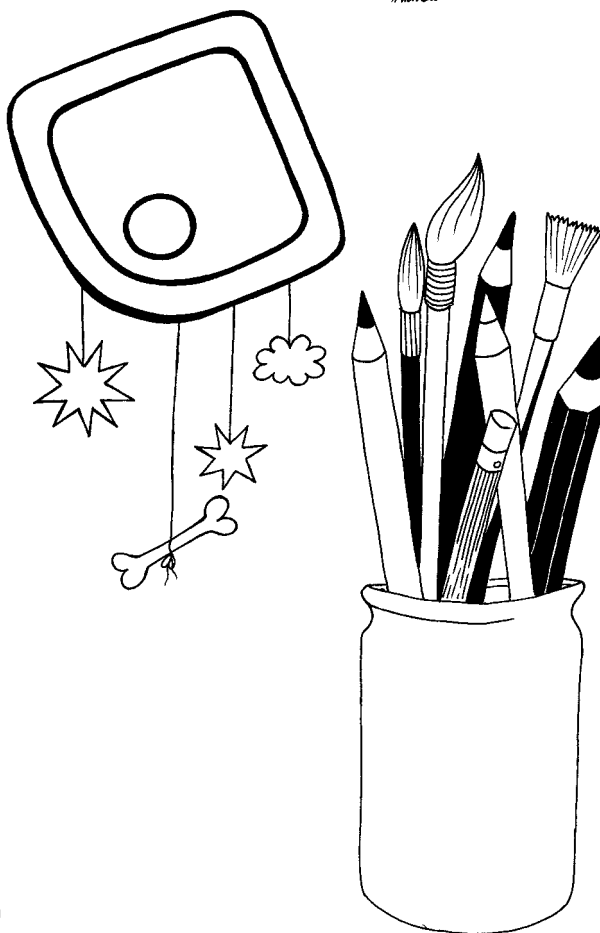
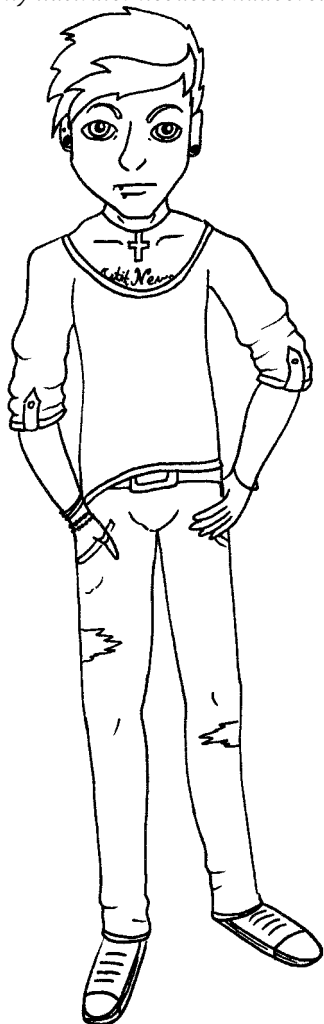
-Krejčovic-

Loučíme se také s kresbami Andrewa

Andrewovy kresbičky dlouhých šest let kráší stránky Bezevšeho. Dalo by se říci, že k našemu školnímu časopisu neodmyslitelně patří. Bohužel, vše jednou končí a v tomto čísle vidíme jeho ilustrace naposledy v takovémto hojném počtu. A proto vám Andrew věnuje tuto památnou stránku a se všemi čtenáři se tímto oficiálně loučí. My jen doufáme, že se v příštích číslech tu a tam objeví nějaká malá kresbička připomínající, že náš drahý ilustrátor neodešel nadobro.

-Pavliška-

Ondrovo rozloučení - tentokrát slovy

Draží čtenáři. Je tomu už spoustu let, co jsem přispěl svou první kresbou, a náhle nastal čas rozloučení.

Přeji všem spolužákům spousty školních i životních úspěchů, při kterých vás bude doprovázet naše jedinečné Bezevšeho!

-Andrew-

VÍTĚZÍME!

Soutěž dovednosti mladých grafiků

Tato tradiční mezinárodní akce škol zabývajících se grafickou tvorbou se konala ve dnech 21. - 24. května 2013 v Brně. Zúčastnilo se jí sedm týmů z České republiky a čtyři týmy ze Slovenska. Střední školu mediální grafiky a polygrafie Rumburk reprezentovali studenti maturitního oboru reprodukční grafik pro média Drahoslava Pavlíková a Jakub Štuler.

Soutěž byla vyhlášena Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy České republiky, organizátorem soutěže byla Integrovaná střední škola polygrafická v Brně. Záštitu nad soutěží převzal hejtman Jihomoravského kraje a sponzorsky ji zajišťovaly nejen významné grafické společnosti, ale také Letiště Brno či Kometa Brno.

Vlastní soutěž se skládala ze tří grafických prací. Prvním úkolem byl grafický návrh a zpracování prospektu vily Tugehndhat (obálka + 8 stran V1). Dalším úkolem bylo zpracování banneru vhodného pro reklamu na letišti - Welcome to Brno airport (1790 x 1220 mm). Závěrečnou prací se stal grafický návrh a zpracování plakátu Kometa Brno, který bude motivovat rodiny s dětmi k návštěvě zážitkového odpoledne pro děti. Soutěž byla doplněna testem s oboru polygrafie a typografie.

Zatímco se soutěžící odebrali na výlet do Slavkova k Mohyle míru, nad jejími pracemi zasedla porota ve složení: Ing. Martin Novotný - GRAFIE CZ, Pavel Krajíček - Fast Forward, Jitka Böhmová, Dis. - časopis Typografia, Vlado Volek - Česká obalová asociace SYBA a Kateřina Resová - REDA Golf.

Slavnostní vyhlášení přineslo velkou radost a oprávněnou hrdost nad vítězstvím našich studentů, kteří znovu dokázali, že na SOŠ mgp v Rumburku jsou vychováváni kvalitní a kvalifikovaní reprodukční grafici.

Výsledková listina

1. SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk
2. SŠ mediální grafiky a tisku Praha
3. Gymnázium a SOŠ grafická Přelouč
4. SŠ propagační tvorby a polygrafie Velké Poříčí
5. Integrovaná střední škola polygrafická Brno
6. Střední škola polygrafická Olomouc
7. Střední odborná škola polygrafická Bratislava
8. Střední průmyslová škola polytechnická Zlín
9. Súkromná stredná odborná škola Košice
10. Střední odborná škola Kalná nad Hronom
11. Střední odborná škola polygrafická Košice

Gratulujeme a děkujeme za vzornou reprezentaci naší školy Drahoslavě Pavlíkové a Jakubu Štulerovi. Poděkování patří nejen jim, ale i panu Lukáši Pallagovi, který je na soutěž připravil.

-iša-

Milí drazí studenti, jaro je v plném proudu, sluníčko střídá déšť každou chvíli a tráva, kterou musím sekat, neustále roste a roste.

Již před více než měsícem a půl, konkrétně 26. 3. 2013 jsem se zúčastnil jedné velmi příjemné kulturní akce, a sice vernisáže výstavy obrazů mé dobré známé a maminky mého dobrého přítele paní Renaty Tomkové a mně neznámého malíře Jiřího Pinky (mimočodem člena Spolku tvůrčích optimistů). Vše se odehrávalo v sále šluknovského zámku, kde nechybělo občerstvení, a příjemným zpestřením bylo vystoupení akustických kytar panů Jiřího Procházky a Tomáše Bermána, prokládané mluveným slovem uvaděče. Úvodní řeč si vzal na starost Jaroslav Tomek, mladší syn Renaty Tomkové, který nás všechny přivítal a sdělil světu pár hezkých moudrých myšlenek. Po prosloveh obou umělců byla zahrána poslední píseň a výstava mohla začít. Podél celého sálu dominovaly obrazy, první půlka od paní Tomkové, druhá od pana Pinky. Dá se říct, že tvorba obou malířů je abstraktní, a přestože se mi některé obrazy velmi líbily, v podstatě musím říct, že tomuto stylu nerozumím. Těžko totiž říci, co zrovna tím a tím obrazem chtěl básník (v tomto případě malíř) říct. Nicméně na první pohled byla vidět propracovanost a duše otisknutá do obrazů paní Tomkové, na níž bylo vidět, že v obklopení své rodiny, přátel a svých obrazů se cítí velmi dobře. Atmosféra byla po celou dobu velmi uvolněná a příjemná. Na celou vernisáž se přišlo podívat i velmi mnoho cizích lidí, kteří se zájmem chodili od obrazu k obrazu a výstavu si vychutnávali. Přítomna byla i návštěvní/pamětní kniha se vzkazníkem, kam mohl každý zvlášť napsat své pozdravy.

Nikdy předtím jsem se podobné události nezúčastnil, a tak jsem nevěděl, co od toho očekávat. Protože se s většinou rodiny Tomkových známých a jsou to mí dobří přátelé, cítil jsem se velmi dobře. Občerstvení i přes poměrně velké množství lidí vydrželo až do konce, což je sice nepodstatný, ale velmi příjemný aspekt. Navíc jsem splnil takový malý restik, protože už dlouho jsem sliboval, že nějakou výstavu paní Tomkové navštívím. Obrazy jsou moc pěkné, i když jako laik nevidím do jejich „nitra“. Těba mi jejich význam bude jednou vysvětlit, což by bylo skvělé. Mějte se hezky a na shledanou u dalšího článku!

-Disco-

Milí čtenáři, přináším vám rozhovor s paní Renatou Tomkovou, dcerou slavného malíře Oty Nalezinka, která tráví svůj volný čas také malováním. Uskutečnila již několik výstav nejenom v Rumburku, ale také v Děčíně a naposledy ve Šluknově, kde jsem mimochodem byl a přinesl vám článek z vernisáže. Teď už se pusťme do samotného rozhovoru, máte se na co těšit.

Malování jako zdroj radosti a uspokojení

První otázka je naprosto základní a logická. Jak jste se dostala k malování? Co vás k tomu přimělo a kdy jste to začala s obrazy myslet vážně?

No vidíš, Pěťo, hned první otázka, nad kterou jsem nikdy nepřemýšlela. K malování mě přiměl asi můj táta. Hned jak jsem udržela tužku v ruce, už jsme společně něco tvořili - trvalo to však krátce, táta v šedesátém osmém roce emigroval a pár let jsme se nemohli vidět.

Já to s obrazy vůbec nemyslím vážně. Jsou pro mě zdrojem zábavy, radosti, uspokojení a to, že se líbí a je o ně zájem, je pro mě stále velkým překvapením a potěšením.

Malujete abstraktní obrazy. Kde na ně berete inspiraci? Mají vyjadřovat něco hlubšího?

Inspirace je všude kolem mě, stačí se jen pozorně dívat, naslouchat, vnímat... Je v lidech, které potkávám, v přírodě, ve vztazích, v knihách, zážitcích, v duši i srdci.

Máte vystudovanou nějakou uměleckou školu nebo jste absolvovala například nějaké kurzy?

Mým velmi přísným a kritickým učitelem byl samozřejmě táta. Často jsem za ním už jako plnoletá jezdila a učila se přímo u něj v ateliéru, ale tady v Rumburku jsem chodila do výtvarného kroužku. Také jsem se účastnila letní výtvarné akademie v Lucembursku.

Jak je těžké se v dnešní době nějakým způsobem prosadit na poli malování obrazů? Bylo např. těžké si vyjednat výstavy? Co pro to člověk musí udělat?

Já mám tu výhodu, že se nehodlám nějak prosazovat, tak ani nevím. Maluji hlavně kvůli sobě a proto, že mě to moc baví.

Vyjednat výstavu není problém, stačí si domluvit termín, pokud o vás mají ve vybraném místě zájem. Pak se ale musí zařídit ještě spousta věcí, které mě už tolik nebaví - od pozvánek, plakátů, propagace, hudebního vystoupení atd. A také mít co vystavovat a mít toho dost.

Jakým stylem malujete a proč? Máte více stylů nebo jen jeden? Experimentujete někdy s materiálem?

Momentálně maluji suchým pastelem a stále objevuji nové možnosti této techniky. Vyzkoušela jsem toho hodně - perokresbu, akvarel, akryl, olej, koláže, dokonce i textilní tapiserie. Myslím si, že chvíli trvá, než člověk najde „svůj styl“ a já doufám, že já ten svůj už konečně našla.

Jaké je to mít otce slavného malíře? Podporuje vás v malování, radí vám?

Já s tím žiji odmalička. Byla jsem na spoustě jeho vernisáží tady i v zahraničí, byla svědkem převzetí jeho vyznamenání za zásluhy v oblasti umění v Rudolfinu, má spoustu velkých úspěchů i v cizině. Pro mě je to vždycky hlavně táta, kterého miluju a který mi někdy leze na nervy, ale asi bude fakt dost slavný umělec.

Teď už mi moc neradí. Už se smířil s tím, že „to dělám jinak“ než on, ale pomohl mi hodně. Hlavně v době, kdy se u nás nedala sehnat spousta kvalitních věcí k malování, což už je našťásti minulost.

Iste v kontaktu i s jinými malíři? Tvoříte např. nějakou komunitu mezi sebou?

Jsem v kontaktu s některými „opravdovými“ umělci, se kterými mě seznámil táta, a mám pár kamarádů amatérů, jako jsem já, ale nejsem v žádném spolku umělců.

Obrazy tvoříte ve volném čase. Kolik hodin/dní v průměru zabere jedno dílo? Máte třeba nějaký oblíbený den nebo denní dobu, kdy tvoříte? Nebo to všechno záleží na tom, jak jste zrovna zaneprázdňená?

Mám mimo malování ještě spoustu jiných zájmů, a tak se to ve mně neustále pere. Nevím, co dělat dříve. Maluji tak nějak neplánovaně, průběžně, stále. Nejradši však, když venku prší a je pošmourno - čas se tak nějak zpomalí, pustím si k tomu hudbu a jde to samo...

Řídíte se nějakým mottem?

Jééé, už od mládí mám tři oblíbené prűpovídky: 1) Co tě nezabije, to tě posílí 2) Radši litovat, že jsi něco udělal, než litovat, že jsi neudělal nic 3) Přej, bude ti přáno, dej, bude ti dáno.

Máte nějaké vyšší cíle v oblasti malování obrazů?

To snad ani ne. Snad jen přání, abych mohla malovat co nejdéle a stále lépe.

Nějaká rada nebo speciální sdělení na závěr?

Speciální sdělení? Fandím tvé generaci, do které patří i můj mladší syn. Jste úžasní, chytří, máte spoustu možností. Přeji vám, abyste nikdy nezapomínali, že život je svátkem, našlapujte jím svobodně a s radostí a užívejte si ten pocit být sám sebou. Je to dost speciální?

Děkuji vám, paní Renatko, za krásné odpovědi. Velice fandím vašemu vznešenému koníčku, protože malování je skutečně krásná věc. Přeju hodně štěstí a krásných chvil do budoucna, a když bude zase příležitost, rád se zúčastním nějaké další Vaší výstavy.

Doufám, milí čtenáři, že se vám rozhovor líbil a tentokrát asi naposledy oficiálně na shledanou!

Zasloužilý umělec Disco

ODJEZD A LET

Jak vypadá hektický odjezd na letiště vám asi vyprávět nemusím, jen my měli jako bonus s sebou půlročního synovce, protože nás vezla sestra. Naštěstí jsme se na letiště v pořádku dostali. Tam nás čekal šok v podobě mega zájezdu (cca 1000 lidí), kteří se mačkali k terminálům na výdej letenek. Ať žije davové šílenství! O tom více později. Zdálo se, že máme spoustu času, ale nakonec na sebe vše tak navázalo, že času bylo tak akorát. Když jsem si sedla do letadla, byla jsem jak malá holka, letěla jsem podruhé, ale připadalo mi to zase jako poprvé. Panika žádná, spíš radost. Letadlo v pořádku vzletlo i přistálo. Za dvě hodiny jsme byli v Istanbulu. V příletové hale už na nás čekali česky mluvící průvodkyně a turečtí průvodci mluvící samozřejmě turecky, anglicky a německy. Vždy byl team Češka – Turek, Dominika a Šinasi. Během hodiny jsme z letiště dorazili do hotelu, jediné co jsem stihla, bylo rozplývat se nad mini šamponky (a neříkejte, že to neděláte).

DEN 1.

Hotel nás vzbudil telefonem v 5.20, proběhla hygiena a rychle na snídani. Určitě nejsem jediná, ale co miluji na dovolených, jsou švédské stoly. Mohla bych sníst a několik hodin. V 6.40 jsme měli plánovaný odjezd kvůli dopravě, abychom se nezasekli v zácpě. Za celou jízdu jsem viděla jednu jedinou škodovku! Dorazili jsme do centra Istanbulu, k Modré mešitě. Předem upozorňuji, abyste po mě nechtěli názvy a jména, opravdu nejsem schopná si to zapamatovat. Ale i tak tu pro vás budu mít spoustu vyčerpávajících informací.

Mešita (pro neznalé je to modlitební místo, které je na každém kroku, aby se každý mohl jít modlit) má minarety, věže s ochozy, ze kterých dříve muezinové (kněží) hlásali své modlitby. Dnes mají reproduktory na věžích a ráno nás tím i probudili. Každá mešita má jiný počet minaretů a ochozů. Původně měly mešity tolik ochozů, kolikátý sultán je vystavěl. Dnes už se na to nedbá (nejsou sultáni). Modrá mešita je zvláštní tím, že má šest minaretů, architekt nejspíš špatně rozuměl vládci, který chtěl zlatou mešitu (zlatý a šest se řekne stejně). Tím vznikl spor, protože mešita se šesti minarety už existovala, a tak nakonec se do té původní přistavěl sedmý minaret. Taky jsme se prošli po hipodromu, kde se konaly různé závody a dnes je tam obelisk.

Dále jsme se přesunuli do Topkapı, paláce, kde je obrovské muzeum. Viděli jsme zde sultánovy šperky, kolébku, šaty, zbraně, vše ze zlata a drahých kamenů. Podívali jsme se na relikvie Mohameda, jako je turban, vousy nebo balzamovaná

ruka. Dokonce zde mají největší diamant na světě. Naštěstí na výstavu obřízky jsme se nestihli dostat. Když jsme se sešli, zjistili jsme, že se nám dva účastníci ztratili. Nakonec je našla jiná skupina. Pak jsme se ocitli na egypském bazaru koření neboli trhu, nakonec tam bylo úplně všechno, co byste si zamlouvali, koření, sladkosti, vodní dýmky, korále, hodinky, oblečení, prostě všechno. Já si zamilovala vzor tureckého oka, které vás má ochránit před špatnými vlastnostmi a myšlenkami, jako je například závist. A tím vám zlepší auru.

Mezitím jsme se odebrali na oběd. Menu bylo opravdu zajímavé, jen se mi nezdálo turecké. Na celý pobyt máme neomezené množství balené vody v půllitrových lahvích (voda je v Turecku sice pitná, ale nedobrá). Oběd na den stojí 10 euro, voda 5 euro. Balená voda je tu výborná a ve vodovodu se mi zdá nechlóvaná, ba snad i parfémovaná.

Nakonec jsme jeli lodí po Bosporském průlivu, to už mi byla dost zima. Vlévají se zde do sebe dvě moře. A všude kolem byly rezidence milionářů, viděla jsem dům nejbohatší rodiny Turecka a dům, kde se točilo Tisíc a jedna noc.

DEN 2.

Dnes byl velký přesouvací den, brzy ráno jsme vyjeli směr Ankara, po cca osmi hodinách a 500 kilometrech jsme se konečně dostali do Ankaru. První zastávka byla na oběd, který byl hodně podobný tomu včerejšímu. Klasická turecká polévka je vlastně skoro na chlup stejná s naší hrachovou, předkrm byl salát, masová směs s rýží (včera hovězí, dnes drůbeží) a ovoce. Na programu byla prohlídka muzea, kde jsou vystaveny exponáty od nejstarších nálezů až po ty novodobé. Věděli jste třeba, že Turecko na chvíli zaniklo? Po náročné jízdě a náročné prohlídce muzea jsme se ocitli v nádherném luxusním hotelu, laděném do béžové a hnědé.

DEN 3.

Vstávali jsme pro změnu brzy ráno, naštěstí to dospím v autobuse. Musím však uznat, že polohy, které dokážu vytvořit, by se nemohly dát ani do Kamasutry.

Oběd ve formě švédských stolů jsme si dali v restauraci s vyhlídkou na Holubí údolí. Proč holubí? Ve skalách jsou vytvořené domky a o něco výše jsou díry, kde hnízdili holubi. Lidé jednou za čas vybrali vejce a trus, kterým pohnojili pole. Byla to vlastně taková starodávná farma. Poté jsme se přesunuli do Údolí lásky, co skály připomínaly, si domyslete sami. O kousek dál jsme dorazili ke známému našeho průvodce, který bydlí v jeskyni. Opravdu zde lidé takto žijí. Každý půlrok jim UNESCO kontroluje stav obydlí a povinně mají normální byt ve městě, kde žijí v chladnějším období. Byl nám nabídnut tradiční ovocný čaj, byl připraven z usušených jablek (křížal), které se rozemelou a pak se zalijí horkou vodou. Lepší čaj jsem nikdy nepila! Jak se posouváme jižněji, je počasí krásnější a mně se nechce ani pomyslet na návrat domů.

Večer jsme byli odvezeni do hamámů, lázní, kde jsme prošli peelingem, pěnovou masáží, termálním bazénem a klasickou olejovou masáží. Hamámy si nemohu vynachválit a náš turecký přítel mi říkal, že do hamámů chodí jednou měsíčně. Já osobně bych tam mohla být pořád.

Zapomněla jsem vám vyprávět o turecké dopravě, platí tu pravidlo, kdo je čumákem auta v křižovatce, ten jede. A autobusy mají menší přednost. Stalo se nám, že nám cestu zatarasilo auto a nakonec vycouvalo zpět z křižovatky, aby nás pustilo. Všechny manévry tu jsou na milimetry a já, která z křižovatky vyjždím, až když nevidím auto, bych v Turecku strachy za volantem zemřela. Musíte se prostě procpat, jinak neodjedete. Auta jsou na sobě nalepená a jako pravidlo tu platí maximálně červená a zelená. Lidé vám neustále přebíhají přes ulici, nikdy jsem neviděla řídit někoho tak dokonale a přesně jako našeho řidiče. Co se mi ovšem líbí, je odpočítávání vteřin doby červené či zelené, něco takového vidím poprvé.

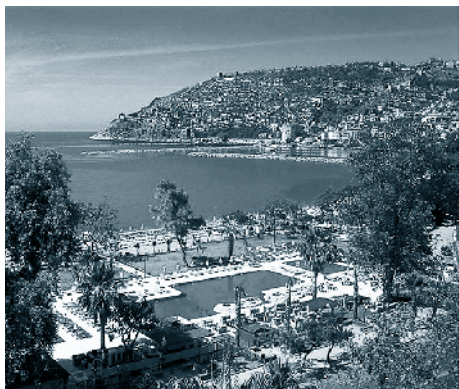
Teď bych vám ještě chtěla vyprávět o účastnících zájezdu. Líbí se mi, jak se lidé seskupují a jak jsme si je s mamkou pojmenovali. Máme tu Ztracence (paní Ztracencovou a pana Ztracence), pár který, se ztratil hned na začátku zájezdu a zachraňovala je jiná parta. Pak je tu paní Ožralka, která hned první den přišla k odjezdu o dvacet minut později a neskutečně z ní táhl alkohol, chodí pozdě doteď. Ale nejúžasnější je paní Berličková, i když já jí říkám Hrdinka. Je to osmapadesátiletá paní s francouzskými holemi, plná optimizmu a radosti. Nikdy si nenechá pomoc, nikdy není pozadu a i s berličkami nás stihá skvěle. Z kopce, do kopce, po schodech, po skalách. Je milá a příjemná. Kus její osobnosti bych chtěla mít!

DEN 4.

Ráno jsme musely vstávat ve 4.30, abychom byli včas na místě. A proč? Dnes nás čekal let balónem nad Kapadokií, kde je spousta různých skalních útvarů nevdědních tvarů a barev. Už od večera jsem se těšila, nikdy jsem ještě neletěla a rozhodně jsem neměla strach. Let byl naplánován tak brzy ráno, abychom mohli vidět východ slunce. V Turecku je podobné počasí jako na poušti, pokud není na obzoru slunce, je tu velká zima asi jako u nás. Naopak, když vyjde slunce, je tu krásně, nedovolím si o h a d o v a t, kolik stupňů mohlo být, ale rozhodně bylo příjemně. A to i nahore v mracích. Zážitky to byl nepopsatelný a kolem nás bylo kolem stovky dalších balónů. Vystoupali jsme k oblakům, pak zase jsme klesli k zemi a znovu vystoupali až do výše 720 m nad zemí (1200 nad mořem). Naskytl se nám pohled na mlhu, která pomalu pohlcovala skály pod námi, a slunce, které svými paprsky olizovalo a zbarvovalo skály do barvy ohně. Chvillemi jsme měli skály na dosah ruky a chvillemi byly malé jako mravenčí. Díky mlze člověku připadalo, jako by byl nad

mraky či nad mořem. Nedokážu ani pořádně popsat, jaké krásné přírodní divadlo se před mým zrakem odehrávalo, a pocity nepopíšu už vůbec. Jediné, co vím jistě, je, že si tento zážitek a vzpomínky na něj uchovám navždy. Co mě opravdu překvapilo, bylo, když pilot balónu s námi přistál v neprostupné mlze na korbě nákladáku.

DEN 5.

Dnes nás čekal velký přesun do Antálie, víceméně jsme celý den strávili v autobusu. Projížděli jsme krásnými horami a náš nejvyšší dosažený cíl byl 1840 m nad mořem. Když jsme dorazili do Antálie, byli jsme všichni překvapeni příjemným teplem, i když už byl večer.

DEN 6.

Dnes jsme se jeli podívat na nádherné vodopády a tyrkysově modrou vodu do přírodní rezervace, kde je spousta chráněných ptáků jako například chocholouš, vrabec nebo sýkorka. Z rezervace jsme jeli na poslední oběd do obrovské restaurace, kde se konají svatby (malá turecká svatba má kolem 300 hostů). Pak jsme se vydali do středu města do bazaru, kde jsme s mamkou utratily spousty peněz.

ZÁKLADNÍ POJMY A INFORMACE

A co zajímavého jsem zjistila? Pokud se budu opakovat, promiňte.

NÁMLUVY

Pokud chce chlapec dát najevo rodičům, že už je dost starý, aby se oženil, dává jim to najevo například zíváním, aby ukázal, že špatně spí, protože je v posteli sám. Nebo bezdůvodně rozbíjí nádobí a pokud ani jedna věc nezabere, nasype sůl otcí do bot. Pokud selže už i toto, jde přímo za otcem a promluví si s ním o této záležitosti. Dívku si vybírá z dále, musí ho něčím zaujmout a nebo už má nějakou dívku vybranou.

Dívka to má o dost snazší, stačí mamince nasypat do bot sůl.

A jak je to s námluvami? Rodina dívky pozve rodinu chlapce k sobě domů na pohoštění (úzká rodina je asi 100 lidí). Teď nastupuje ta těžší část pro dívku, musí všechny hosty obsloužit (ti se baví o běžných věcech, jako je počasí, politika, aj...) a jako posledního obslouží svého nastávajícího kávou. Pokud kávu osolí, znamená to, že jej nechce, a všichni odejdou. Pokud kávu osladí, znamená to souhlas, ale aby to neměl nastávající lehké, tak mu kávu přesladí. Aby nastávající věděl, že to s ní nebude mít lehké, pokud by přeslazenou kávu nedopil, znamená to, že ji odmítá. Pak se všichni začnou bavit o svatbě. Nevěsta je před svatbou panna, pokud ne, většinou si už našla ženicha.

VĚNO A SVATEBNÍ DARY

Jelikož byla turecká lira nestabilní měnou (jeden den jste byli milionáři a druhý jste měli tisíce), naučili se Turci platit ve zlatě. Proto když se dávají satební dary, dávají se zlaté penízky různé hodnoty (jejichž hodnota se dobou zvyšuje) a připínají se nevěstě nebo ženichovi na šátek. Toto platí i u narozeného dítěte. Věno dívky je koberec. V Tureckých rodinách je dáno, že i kdybyste byli chudí, 50 euro pro nevěstu a miminko vždy máte.

MNOHOŽENSTVÍ

Spousta lidí si myslí, že je v Turecku povoleno mnohoženství. Je to z dob, kdy bylo díky válce málo mužů a bylo povoleno mít víc žen, ale tolik, aby se o ně muž dokázal postarat. V Koránu je to napsáno zálučně. Povoluje mnohoženství (čtyři ženy), ale pod podmínkou, aby se všechny ženy cítily stejně opečovávané, což se nikdy nemůže uskutečnit. Zákonitá manželka by dostala všechnu majetek po zesnulém manželovi. Podtrženo sečteno, v Turecku není mnohoženství.

MUEZÍN

Je to islámský kněz, který dříve kázal modlitbu z minaretu, kolik bylo minaretů, tolik bylo muezínů. Dnes mají udělaný elektronický rozhlas, jejich modlitba zní spíše jako zpěv.

Mešita je chrám, kam se chodí věřící modlit. Každá mešita má nejméně jeden minaret.

Minaret je věž, která stojí u každé mešity. Nejvíce jich má Modrá mešita, šest.

ISLÁM

Má představa o ortodoxních věřících byla, že jakmile se ozve muezín, rozbalí koberec a švihnou sebou o zem. Za celou dobu se mi to nestalo, proč? V Koránu je sice napsáno, že se správný muslim musí pětkrát denně pomodlit směrem k Mekce. Ale dále je také napsáno, že stačí na Aláha pětkrát denně pomyslet. Tím to mají z krku, musí jen na nedělní mši (stejně jako křesťané). Každý muslim musí dodržovat Ramadán.

RAMADÁN

Je to svátek, kdy každý správný muslim nesmí od svítání do soumraku jíst. Úkolem tohoto svátku je pocítit chudobu, chovat se stále běžně, pracovat, být příjemný na ostatní apod.

OBĚTOVÁNÍ

V islámu se obětovává jehně (pro větší rodiny kráva), které se rozdělí na tři části, krev se vylije do půdy, jedna část je pro rodinu, druhá je pro příbuzné a třetí je pro chudé.

VÝBĚR POVOLÁNÍ

Ortodoxní islámisté dodržují tradici o určování povolání. Čtrnáct dní po tom, co se dítě narodí, dají na táč různé atributy povolání (brýle - student, kladivo - opravář, aj...). Podle toho, po čem miminko jako první sáhne, tím směrem ho rodiče celý život vedou.

JMÉNA

Některá turecká jména mají překlad (tak jako japonská), ale některá ne.

JSOU TURCI ŠPINAVÝ NÁROD?

Přesně tohle jsem si z nějakého důvodu myslela. Ani nevím proč. Pokud potkáte Turka, je oholený, učesaný a navoněný. Kdykoliv jsme přijeli na pumpu, někdo nám umyl autobus. Toalety jsou pořád čisté, podlaha, chodníky, všechno je většinou mokré. Pořád někoho vidíte s hadicí a koštětem v ruce. Turci jsou velice čistotný národ, dřív se nesmělo do města, pokud jste neprošli hamámy.

Hamámy jsou lázně, kde vám udělají různé procedury, např. peeling, pěnovou masáž a olejovou masáž.

POHOSTINNOST

Turecký národ je velice pohostinný, což se mi i potvrdilo. Jeli jsme se podívat na skalní byt a byl nám nabídnut klasický turecký jablečný čaj (pokud někdo budete chtít ochutnat, jsem ochotná vám ho připravit). Paní zde měla i spoustu výrobků a my jsme si mohli nějaký koupit. Člověk má svědomí, že jej pohostili a nic si nekoupil. To nemusíte, Turka tímto neurazíte. Oni jsou prostě sami od sebe velmi pohostinní.

OKO - OCHRANA PŘED DĚMONY

Na jednu stranu jsem ráda, že už jedu do Česka, kde zase budu šedá myš. V Čechách se dívky líčí, aby byly výrazné. Já jsem byla v Turecku středem pozornosti ne proto, že bych oplývala nekonečnou krásou. Jediné, co mi k tomu stačilo, byly mé modré oči. Turecký národ je národem tmavým (pleť, vlasy, oči). Proto si dřív Turci mysleli, že modroocí lidé jsou dáblici a svýma očima kradou různé vlastnosti. V Turecku prostě všude na domech, klíčkách, telefonech, taškách potkáte modré oči různých velikostí. Tyto oči chrání člověka před negativními vlastnostmi. Pomohou, aby na vás nedopadala závist a zloba jiných. Ochraňují vás před okolím. Oko nejlépe funguje, když je darované, a je jedno, jak je velké.

TURECKÝ KEBAB, MŇAM

Řekla jsem, že z Turecka bez ochutnání tureckého kebabu prostě neodjedu, a dobře jsem udělala. Chutnal úplně jinak. Maso je řezané nožem, ne strojkem a ta chuť! Nepoužívají se žádné zálivky. Turci, kteří ho prodávají u nás, jsou německá turecká menšina.

VOJENSKÁ SLUŽBA

Turci ještě stále mají vojenskou službu, která trvá 14 měsíců, nastupují ve dvaceti. Pokud muž studuje lékařství nebo práva, má službu 10 měsíců. Ani německá menšina se této službě nevyhne, buďto jede na tři týdny do Turecka na vojnu, nebo se vykoupí 20 000 eury.

RODINA

Je v Turecku to nejhlavnější, co máte. Nejsou tu téměř žádné starobince nebo dětské domovy. Pokud je někdo z rodiny fyzicky nebo psychicky nemocný nebo neschopný vydělávat peníze, rodina se o něj vždy postará. Ke starým lidem tu mají neskutečnou úctu, ne jako u nás. Zde si žádné dítě nedovolí nadávat staršímu člověku.

A ZAJÍMAVOST NAKONEC

Turci většinou mají, jak se u nás říká, „panděro“. Bylo nám vysvětleno, že Turek bez břicha je jako dům bez balkónu.

-YumeOokami-

... a takhle jsme vypadali ve školním roce 2012/2013

DÍVÁM SE Z OKNA

Okno se na mě smutně dívá, je zamžené, nechce prozradit své tajemství, co skrývá. Vidím jen letmé vzpomínky. Chladné polibky něžně kreslí mistrovská díla. Pomalu mi odhaluje svá tajemství. Celý natěšený vyčkávám. Z mlhy se vynořuje zasněžená pokrývka

a z ní trčí škaředý kvádrovitý objekt. Kolem poskakuje několik černých mužíčků. Další přilétají a hašteří se mezi sebou. Řeší sousedské neshody? Nízké platy? Rodinné problémy? Dlouhodobou nesnášenlivost? Nebo si vyhlašují válku? To se asi nedovím. Svůj rozpor zřejmě neřeší jen hlavou. Pomalu ale jistě přecházejí na hrubší a hrubší sílu. Pustili se do sebe! Krá! Krá! BUM! Vypadá to jako klanová válka! Peří lítá! Krev stříká! Ach! Již se na to nemohu dívat. Můj pohled nyní získává propisovací tužka.

Š. Wüncch, 2.S

Sedím na okenním parapetu, dívám se do krásné, právě se probouzející přírody. Po tvářích mi tančí sluneční paprsky.

Květy se začínají otvírat a hrát tisíci barvami. Tu bílý květ, tu zas žlutý, zvonečky fialové jen zavonít. Pod oknem rudé růže, skromnosti mají pramálo, jsou pyšné jako páv, nebe by chtěly dosáhnout. Vedle kvetou bílé lilie plné skromnosti. Však na něžnou krásu sedmikrásek žádná z květin nemá.

Pestrobarevní motýlci přelétají z květu na květ. Jsou tak krásní a křehcí a poletují všude kolem. Ptáčci zpívají v korunách statných stromů překrásné melodie letních dnů. Jejich zpěv je plný života a radosti. Celý svět se probouzí do kouzelného letního rána.

K. Nyšová, 2.S

Hledím přes ušmudlané tabulky školního okna, kde vidím nazelenalé střechy domů, šedou oblohu zanesenou městským smogem, ptáky poletující bříšky vzhůru a hlavičkami dolů, několik panelových domů, které jen číhají na kolemjdoucí a jako by každého chtěly zašlápnout. A toto nechvalně zvrácené panorama ukončuje atomový hřib za obzorem. Dlouhá noha se tlačí k nebi a klobouk se roztahuje do všech stran jako by chtěl vše sníst.

Je to hrůzná, ale zároveň krásná podívaná, jak tlaková vlna zdolává kilometrové dálky v několika okamžicích a sžírá vše, co jí přijde do cesty. Již je blízko a já vidím její krásné oblé tvary. Je jako planoucí dech obrovitého draka z čínských pověstí. Už cítím její žhnoucí pohazení, zavírám oči.

Když jsem je opět otevřel, již nebylo okno, z kterého bych mohl pozorovat krásy betonové džungle. Jen prázdnota jako při stvoření, kdy Bůh oddělil nebesa od vod. Nejsem již ani já, mé tělo se rozpadlo v prach, padl jsem v zapomnění.

K. Reisinger, 2.S

 Nevím jak jinde, ale u nás se sněhové vločky od rána sypou přímo z nebe. Pokud chceme stavět sněhuláky, jsou skvělé. Na silnicích jsou však otravné a nepříjemné. Na tvářích studí, ale když spadnou na rukavici, jsou nádherné. Jsou to takové malé přírodní zázraky, nekonečně křehké krásy. Dvě stejné nenajdeme, ale krásou potěší všechny, i když jsou tak maličké a za chvíličku na holé dlani roztají. Ve větru se nesou a letmo narážejí do lidí chodících po ulici. Jak se vločky snášejí k zemi, vypadají jako tančící baletky a neposedná dítka, honící se navzájem.

H. Chňapková, 2.S

 Je sobotní slunečné ráno. Paprsky slunce mě vytáhly ze teploučké peřiny. Sluníčko svítí na blankytně modré obloze a hraje na schovávanou s běloučkými mráčky. Jdu si lehnout na parapet okna a sleduji, jak se lehoučký vítr snáší nad zeleným rájem. Stromy oblékly nádherný šat plný veselých barev. Ptáčci zpívají krásné jarní písně. Květiny se vzbudily ze zimního spánku. Pohled z okna mého pokoje mě vylákal ven. Slunce mě páliло do očí, a tak jsem si lehla do měkoučké trávy a pozorovala krásu kolem mě. Po uplynulém čase šlo slunce spát. Já jsem šla domů a těšila se na další z jarních rán.

V. Šalková, 2.S

 Sluneční paprsky proklouzávají oknem do mé říše. Svými teplými ručičkami hladí a ohřívá mou tvář. Probudím se a pozoruji, jak sněhové vločky padají, jako by někdo roztrhl svou peřinu. Bílé obláčky obalily celou zahradu. Člověk by si mýslil, že někdo dal bílý papír na okno. Pořád to padá a padá, až sněhové mraky schovaly slunce. Děti si se sněhovou peřinou pohrávají. Táhnou za sebou své vozy a běží na největší vrchol kopce. Připravit! Pozor! Ted! A závod začal. Jeden z chlapců jede tak rychle, jako by letěl. Když dojel do cíle, měl tvář tak zmrzlou, v barvě růžové, jako by byly namalované. Už je pozdě, a tak odcházejí domů. Jejich oči se radostí ze sněhu blýskaly jako by jim tam spadla jedna hvězda z noční oblohy.

B. Zitová, 2.S

 Můj pohled z okna není moc dobrý. Venku vidím jenom samý sníh, který už většinou leze na nervy, a navíc tam je krutá zima. Už bych měl raději jaro nebo léto, protože zima je pro mě už celkem unavující. Vločky padající z nebe se mi do očí smějí a nenápadně mi přes okno šeptají, že zima bude ještě dlouhá. Z okna vidím malé děti, které sáňkují, a je na nich vidět, že jim zima vůbec nevadí, naopak z ní mají velikou radost. Já ze zimy vůbec nemám radost. Pro mě je nejlepší období jaro nebo léto. Když květiny krásně voní a kvetou, jako kdyby vstaly z mrtvých, sluníčko se na nás hezky směje a krásně hřeje do zad. Tohle je můj pohled z okna.

P. Kurel, 2.S

 Přicházím domů ze školy a sedám si na židli k počítači. Po chvíli vidím, jak venku poletují sněhové vločky. Jdu k oknu blíže a pozoruji bílý sníh, co mě trápí dlouhou dobu. Můj výhled z velké části zaplňuje stará neosídlená továrna, ze které tiše šeptá po nocích strach. Ohromně velká budova se zasněženou střechou a starými, místy rozbitými okny. Pod ní voda stéká po černé silnici a auta přes ní projíždí v rychlosti. Nad silnicí na mě vykukuje kousek sluníčka, které se schovává za ošklivými šedými mraky. Z vedlejšího domku se valí souseď ze dveří a kráčí si k autu, pomalinku nastartuje a zmizí mi z dohledu. Hned se zamyslím, jak strávím zbytek dne, přemyslím jenom chvilinku, beru si věci a vyrážím za přáteli, do té kruté zimy.

P. Jelínek, 2.S

 Když se právě dívám přes mé zadýchané introvské okno, nic zajímavého nevidím. Slezu proto z dubového parapetu plného mnoha částic prachu a zkouším ho otevřít. Při otevření konečně vidím zpoza pravého rohu, jak se jistě ale pomalu připravuje ke spánku. Venku nic na pozorování, vše pokrývá třpytivý sníh, který Rumburk paralyzuje několik posledních měsíců. Najednou slyším naříkat naše školní dveře, ze kterých vychází paní Galbavá. Nasedá do svého stříbrného sportáku. Po nějaké době auto ožije a odváží učitelku po školní zasněžené silnici směrem domů. Z čista jasna se nebe zamračí a začne padat sníh tak lehce, jako kdyby už neměl z toho všeho energii. Tohle vidím z okna.

J. Jiřík, 2.S

 Už po probuzení se mi venku zdálo něco jiného. Polorozespalá pomalu přistupuji k oknu, abych zjistila, co se vlastně stalo. Venku napadl čerstvý bílý sníh. Střechy a celé okolí pokrývala tato bílá peřina a sem tam z nebe spadly vločky na holé a vyhublé stromy, které se připravují celým tělem na dlouhou mrazivou zimu. Tráva a většina malých živočichů už také odpočívají pod světlou bílou pokrývkou. Děti vybíhají ven na velký zasněžený kopec a radostně sáňkují. Začínají stavět postavu obrovského pána s červeným nosem, který k nim přichází pouze jednou za roční období. Stará milá paní v teplém huňatém kabátu, s šedým kloboučkem odhazuje hromadu peřiny, co jí přistála u dveří domu. Tohle je můj pohled z okna.

M. Nespěšná, 2.S

 Moji pozornost k oknu přilákal zběsile padající sníh, se kterým si vítr jen hrál a rozháňel ho do různých směrů. Vločky, připomínající hejno malých rybek přchajících před predátorem, vyplňovaly krajinu zářivě bílou barvou. Rtuť v mém novém teploměru za oknem objevuje neprobádané hlubiny mínus deseti stupňů a odvážně klesá níž. Zima dala jasně najevo, že tu ještě nekončí, ba naopak se ukazuje v celé své kráse. Konečně poddajný sníh začal ubírat na kvantitě, až nakonec nepadalo zhora nic. V okolí se rozprostřelo pusté ticho, občas vyrušené kolemjedoucími auty. Nic zajímavého, řekl jsem si a vrátil se zpět ke svému počítači.

O. Vaigl, 2.S

 Nuže, kde začít? Pohled z okna? Dobrá tedy! Odhrnu maskovací síť, kterou mám místo záclony a co nevidím: JARO JE TADY!...ehm... co? Cože jsem to řekl? Je březen a já vidím pouze ladovskou zimu. Sněhové vločky padají z nebe a atakují moje okno. Ovšem dovnitř neproniknou. S vychlazeným pivkem v ruce sleduji z teplého pokoje a s úsměvem na tváři to bílé sebevražedné komando, jak naráží na sklo a po chvíli stéká v kapalném skupenství kamsi do neprobádaných hlubin sousedního balkonu. Na sídlišti je vrstva bílého sněhu, který místy mění barvu do odstínů hnědé, a suché obdélníky na cestě po stojících autech za chvíli pokryje hustá peřina. Je pozdě večer a nebyť pouličních lamp a světel v oknech, neviděl bych nic. Překvapuje mě, kolik oken dnes nesvítí, v jiné dny bývá zajímavý pohled na protější dům, kdy se ve stejný okamžik v několika oknech mění stejné odstíny barev. Dávají zajímavý film a lidé se dívají. Dnešní večer je celý záhadný, přes cestu ležící dům důchodců se schoval do temně tmavé tmy a počet rozsvícených oken nepřekoná budovu před ním. Raz...dva...tři...čtyři...Čtyři okna! No dobrá, v tom čtvrtém lehce svítí malá televize a nebo velký budík na mikrovlnce, takže to nepočítám. Podle siluety zábradlí usuzuji, že dvě rozsvícená okna nad sebou budou zřejmě chodba. Opravdu využitě svítící je tedy jedno, které svítí každý večer. Pokoj pro pečovatele. Pečovatelé sedí a čekají, až se důchodci pomalu vrátí- podle mě někde zamrzli, když stáli ráno před Kauflandem. Jinak si nedovedu vysvětlit, proč je pořád zhasnuto. Možná, že nepřichází schválně. Možná, že v tom domě jsou pečovatelé od slova péči a né pečovat, a každý, kdo zlobí nebo nedojí oběd, bude spálen. Kdo ví... kvůli sněhu a malé viditelnosti mě už nenapadají další slova, která bych mohl psát, pouze snad že: popelnice jsou bílé, auta jsou bílá, stromy jsou bílé...Vše upadá do sněhových peřin tak, jako já upadám do svých.

O. Dudek, 2.S

Projekt o naší škole

Určitě se všichni ptáte, jak to vlastně začalo a jak jsme na tento nápad přišli? Jednoho krásného rána jsem se vzbudil a řekl si, že natočíme něco o škole. Tenhle nápad jsem si nesměl nechat pro sebe a podělil jsem se o něj s kamarádem Tomášem Novotným, se kterým jej nyní realizuji. Zábavu jsme spojili s užitečným a vznikl projekt, jehož výsledek má sloužit žákům základních škol, kteří mají zájem o naši školu. A pokud ne, má v nich zájem vzbudit! Chceme uchazečům poskytnout co nejvíce informací o oborech, a tak jsme se rozhodli o nich natočit videa. Každý obor krátce představí pan Ivo Šabata a nechybí ani samotné slovo pana ředitele. Nyní se celý projekt nachází ve stavu dokončování a již brzy budou videa přístupná na internetových stránkách školy a na serveru YouTube. Doufáme, že se vám náš projekt bude líbit a že naše práce bude stát za to!

-dom-, T. Novotný, 1.S

ZÁKON O PŘESTUPCÍCH (č. 200/1999 Sb.)
Přestupku se dopouští ten, kdo neoprávněně přechovává či pěstuje v malém množství pro vlastní potřebu omamnou nebo psychotropní látku.

TRESTNÍ ZÁKONÍK (č. 40/2009 Sb.)

Trestného činu se dopouští ten, kdo neoprávněně vyrobí, doveze, proveze, zprostředkuje, prodá nebo jinak jinému opatří omamnou nebo psychotropní látku...

(Je zakázána výroba a jiné nakládání, přechovávání, pěstování...omamných a psychotropních látek, a také šíření toxikomanie.)

MARIHUANA A ZÁKON (aneb abyste byli v obraze...)

ABYSTE TOMU DOBŘE ROZUMĚLI:

1. Pěstuji marihuanu (jen pro vlastní potřebu a nejvýše 5 rostlinek) = dopouštím se přestupku (pokuta do 15 000 Kč)
2. Vypěstovanou rostlinku suším, což je výroba drogy = dopouštím se trestného činu. (Vždy, bez ohledu na množství či na to, mám-li to jen pro vlastní potřebu.)
3. Usušenou rostlinku si dám do krabičky (je to přechování drogy) = dopouštím se přestupku (pokuta do 15 000 Kč). (Ale musí to opět být těch nejvýše 5 rostlinek a pro vlastní potřebu.)
4. Svou marihuanu konzumuji, tedy „hulím jointa“ = nedopouštím se trestného činu ani přestupku.
5. „Hulím jointa“ v hloučku a nabídnu potáhnout vedle stojícímu kamarádovi = dopouštím se trestného činu (vždy, bez ohledu na množství).
6. Trestného činu se dopouštím také když:
  - kamarádovi jointa prodám či dám
  - řeknu kamarádovi, že druhý kamarád mu může marihuanu prodat (zprostředkování)
  - řeknu kamarádovi: „Pojď si se mnou zahulit“ (šíření toxikomanie)

POZOR TAKÉ NA:

Zastaví mě policista a objeví u mě pět jointů. Já řeknu, ve snaze se ochránit, že nejsou moje – dopouštím se tím trestného činu, protože přechovávám sice množství malé, ale ne pro vlastní potřebu. Čeká mě trestní stíhání. Kdybych přiznal, že jsou moje, dopouštím se tím pouze přestupku, protože přechovávám malé množství jen pro vlastní potřebu. Bude mi hrozit pouze pokuta.

POZNÁMKA:

Trestný čin = mohu být trestně stíhán a odsouzen podmíněně či nepodmíněně do vězení.

Přestupek = mohu dostat pokutu až 15 000 Kč.

-lo-

Když rodiče chodí do školy

Moje mamka už asi čtyři měsíce chodí do školy, dělá si kurz sanitární sestry. Studovala totiž textilní výrobu a vystudovala obor textilní kontrolor. Pár let nato ale většinu textilek zrušili a práce

ve tomto oboru nebyla. Proto dělala úplně jinou práci. Asi před rokem si její manžel udělal podobný kurz a pracuje v nemocnici, kde ho práce baví. Mamka je školou nadšená a pořád o ní mluví, proto mě napadlo s ní udělat rozhovor a porovnat, v čem je to jiné chodit do školy, když už jste dospělí.

Jaké to je být po takové době zpátky ve škole?

Je to hodně jiné, hůře se mi teď učí, než když jsem chodila na střední, protože chodit do práce a ještě do školy je náročné.

Co tě motivovalo k tomu začít s něčím takovým?

Změna zaměstnání a především zvýšení kvalifikace.

V čem je studium jiné než před lety?

Máme málo času a hodně látky, takže je na nás kladen větší tlak.

Co ti dělá problémy?

Jediný problém, který mám, je latina. Pletou se mi slova dohromady.

Proč bys chtěla být zdravotní sestrou?

Protože je to práce s lidmi, děláte pro ně něco dobrého.

Čeho se bojíš?

Zkoušek ze somatologie (stavba lidského těla), ostatní už se nějak zvládne.

Jakým způsobem se učíš?

Z poznámek z hodin si dělám vlastní výpisky. Když něčemu nerozumím, poradím se se svým mužem. Ale jak říkám, opakování látky je teď mnohem těžší. Plete se to všechno dohromady, proto si myslím, že byste se měli vzdělávat, dokud jste mladí, abyste pak nelitovali toho, že jste nestudovali.

Doufám, že tenhle rozhovor aspoň k něčemu byl, třeba někoho motivuje. Já osobně si myslím, že si každý, kdo si najde nějaký cíl a dělá pro to maximum, zaslouží nějaké to uznání a podporu. Držím mamce palce. Už jenom to, jak ji vidím se učit, mě motivuje učit se taky. I když to nebude mít lehké, věřím, že to zvládne stejně jako naši maturanti. Je na tom totiž dost podobně jako oni.

-Layly-

Kdo by neznal Dream Works. Jejich úvodní videjko s chlapcem, který rybaří z měsíce, už viděl v civilizovaném světě (rozuměj: tam, kde je internet) snad každý. Studio, které má na svědomí snad všechny mé nejoblíbenější kreslené pohádky, přišlo s novou peckou. Croodsovi, to je příběh neandrtálské rodinky, která žije v jeskyni a schovává se většinu svého života před nástrahami okolního světa. Jak už to ale tak bývá, do jejich poměrně spokojeného života zasáhne nečekaná událost. A to samotný konec světa.

Nejedná se sice o apokalypsu pekelnou, ohňů ale také nebude poskrovnou, jelikož při rozpolcení kontinentu se otevře plno nových sopek. Díky neposlušnosti dcery se ale setkájí se zástupcem nového druhu Homo Sapiens a ten jim pomůže přežít. Má totiž multi-

funkčního mazlíčka-lenochoda a něco, čemu říká nápady. Hlava rodiny Grak se s tím sice nemůže nějakou dobu smířit, ale nakonec všechno dobře dopadne a i přes všechny nástrahy se rodina zdárně adaptuje v novém světě.

Film je plný vtipných hlášek a komických situací. Většina jich je založená na kontrastu mezi neandrtálci a chytrým chlapcem Boyem. Podivná vymyšlená pravěká zvířata dodávají příběhu kouzelnou atmosféru a připomínají nám, že se jedná opravdu o pohádku. Tento výtvar se sice podle mě nepatří k tomu nejlepšímu, co studio vydalo (Shrek, Madagaskar, Slepíci úlet), ale v porovnání s ostatními filmy poslední doby je opravdu kvalitní a neurazí. Takže hurá do kina!

-Sam-

Wreck-It Ralph

Ralph je raubíř. A co hůř, je to taky záporák jedné retro hry. Žije ve videoherně v automatu už třicet let a má svého života už tak akorát dost. Jeho domovem je totiž skládka, pro jídlo musí chodit k Pac Manovi a navíc ho při každé cestě přes herní centrálu namát-

kově vybere úředník pro kontrolu. Když vidí, jak kladný hrdina z jeho hry, Fix-It Felix Jr., dostává k výročí dort, rozhodne se se svým životem něco udělat. Na oslavě ho ale vůbec nepřijmou tak, jak si představoval. Nejen že se ho všichni bojí, ale navíc ho ani nemají rádi. Přesto mu ale řeknou, že jakmile dostane medaili jako Felix po každém dokončení levelu, může se nastěhovat do domu. Ralph se proto vydává do jedné nové hry v převleku vojáka, a tak začíná příběh plný legrace, odkazů na počítačové (i jiné) hry a skvělých hlášek. Ralph se pak náhodou dostává do závodní videohry Cukrkáry a potkává chybu (glitch) Vanillopku von Šmak. Ta touží stejně jako on po medaili, která jí pomůže splnit její velký sen.

Příběh je až překvapivě komplexní, zápletky nejsou vůbec hloupé (jak tomu občas u Disneyovek bývá) a vypadá, že není zacílený na nejmenší diváky. Už proto, že většinu zmiňovaných her si ani nemohou pamatovat. U filmu jsem se bavil opravdu výborně, dle mého názoru se jedná o nejlepší animák poslední doby.

-Sam-

Hansel and Gretel: Witch hunters/ Jeníček a Mařenka: Lovci čarodějnic

Nedávno jsem byla s babičkou v kině na novém filmu Jeníček a Mařenka: Lovci čarodějnic. Samozřejmě, tak asi jako každý z nás pohádku Perníková chaloupka znám, a tak jsem od filmu měla jisté očekávání. To však po prvních pěti minutách zmizelo a zírala jsem na plátno jako puk.

Rodiče se o své děti, Jeníčka a Mařenku, už nemohou starat. Otec je proto odvede do lesa, kde je zanechá. Ti při hledání cesty zpět narazí na perníkovou chaloupku, kde žije zlá čarodějnice. Dětem se podaří ji přemoci a upálit v peci. Díky Jeníčkově pak po cestičce z drobečků dorazí domů.

Podle norského režiséra Tomma Wirkola to bylo jinak. Pohádka dostala pořádné grády. Jeníček a Mařenka se po vítězství nad čarodějnicí začali zabíjením živit a jejich pověst se šířila rychle jako blesk. O několik let později začaly sužovat malé městečko zlé čarodějnice,

kteří unášely děti. Místní si už nevěděli rady, a tak si k vyřešení problému pozvali dvě známé celebrity. Sourozenci se ihned pustili do hledání doupat čarodějnic ve snaze zachránit ztracené děti.

Jak už jsem řekla, v první chvíli jsem měla trochu šok. Tato „pohádka“ patří spíš do hororového a fantasy žánru, což mě baví, a tak není divu, že jsem si ji hned oblíbila. Jak už to bývá, k hororům patří i krev, a tady jí nebylo zrovna málo. Ve filmu je plno drsných scén, kde se Mařenka s Jeníčkem ohánějí zbraněmi, stříká krev a čarodějnice jsou na kusy. Výrazná hudba a ohromující efekty si mě hned získaly, takže jsem seděla jak zařezaná a nevnímala okolí. Díky tomu jsem z kina odcházela s dobrým zážitkem a určitě to nebylo naposledy, co jsem se na Lovce čarodějnic podívala. Bohužel, to samé nemohu říct o mé babičce.

-Maky-

Já vím, že se nemá nejdřív soudit a pak jednat, ale myslím, že u filmu *Hostitel* jsem měla poslechnout své vnitřní já a na film, ke kterému je tučným písmem napsáno „podle knižní předlohy Stephanie Mayer, autorky *Twilight* ságy“, jsem prostě neměla chodit. Podle traileru jsem čekala duchaplný děj, ale nechte se zmýlit ani 68% na ČSFD. Bohužel (bohudík) už nejsem patnáctiletá puberťačka, která by potřebovala, aby po deseti minutách filmu byly záběry polibků, slz a dojemných vzpomínek. Dokonce si myslím, že na tuhle ultra sladkou love story bych asi nezašla ani s přítelem. Pokud chcete jít na propadák roku a celý večer si klepat na čelo, rozhodně vám doporučuji tento film.

Ale abych neodrazovala jen svým názorem, přiblížím vám děj, přece jenom, není nám všem dvacet a někteří se určitě rádi podívají na strasti dvou duší v jednom těle a pár namakaných a naolejovaných maníků. Na zemi proběhne úspěšná invaze a naše těla osídlí mimozemská identita, nazývaná Duše. V každém takovém filmu ale nechybí odboj hrstky lidí, kterým se podařilo přežít někde na odlehklém místě. Zde je tímto místem rozlehlý skalní kom-

plex, kde pomocí různých zrcadel dopravují sluneční světlo na obilniny, samozřejmě mají i doktora a žijí v klidu a míru. Musejí si shánět jídlo a tvářit se jako součást systému, aby nebyli odhaleni. Celý příběh se odehrává kolem dívky Melanie (Saoirse Ronan), která se snaží se svým malým bráškou a přítelem přežít (jistě, vykrádá dům, shání potraviny a narazí na sexy chlapce v jejím věku, který ji zachrání a stane se její oporou). Jenže Melanie polapí a vloží do ni Duši jménem Poutnice. Ta má za úkol z Melaniích vzpomínek zjistit, kde odboj sídlí, aby jej Duše Hledačka mohla zničit (v angličtině to nezní tak blbě, ale jde o označení, co duše dělá). Jenže Melanie se, ač jako vězeň ve svém těle, nehodlá vzdát a tak Poutnici přetáhne na svou stranu. Nakonec se dostane do onoho komplexu přeživších, kde se snaží všem ukázat, že není tak špatná a vysvětlit, proč vlastně Duše přišly (záchrana lidstva před nimi samotnými, záchrana naší planety). Vyjde najevo, že duše původních majitelů těl neumírají (jak si všichni mysleli). Mezitím se do Poutnice zamiluje další chlapec Ian. Takže obě duše mají velký problém, Melanie miluje Jareda a Poutnice (kterou z nevyšetřitelného důvodu přejmenují na Wendy) miluje Iana – ale mají jen jedno tělo. Ano, tady přichází ta část filmu, kterou by mohli vystříhnout. Jde o odmítní Jareda, rozpolcení osobnosti, kdy jedna miluje jeho a tamta onoho (patnáctileté dívky už se konečně ztožňují s hlavní hrdinkou a vzpomínají na Jacoba, Edwara a Bellu...). Když tuto část propásnete, nic se neděje. Nachází zlom, kdy Wendy zjistí, že lidé nadále dělají pokusy, jak dostat Duše z těla, a vlastně neví, co chce. Chce pomoci lidem, kteří zabíjejí její druh? Tahle otázka filmu se mi líbila, chápala jsem lidi, že chtěli

Duše ze sebe dostat, ale chápala jsem i Wendy, že jsou pro ni vrazi jejího druhu. A taky jsem chápala, že dohromady to nejde, takže tenhle problém se musel nějak vyřešit. A s řešením přišla jak jinak než Wendy, když začne umírat Melanin bratr, Wendy se zachová jako správná hrdinka a jde pro něj sehnat léky. Nakonec všem vysvětlí, jak nenásilně dostat Duše z lidských schránek tak, aby přežili oba. Prosí doktora, aby ji jako duši zabil, protože nechce žít bez Iana a svých nových přátel.

Teď čekáte happy-end, kdy aspoň hostitelka Melanie a Jared mohou být spolu a malý bráška se uzdraví, zatímco se Wendy rozpustí za znění líbezné hudby a Ian se z toho prostě nějak sebere. Ne, je to ještě horší. Čírou náhodou se při odstraňování duší z těl už jedna dívka neprobudila a zbylo jen tělo, které se hodilo Wendy a mohli ji do něj vložit. Velké štěstí pro Iana, že tělu nebylo třeba pět nebo šedesát. A víte co, může to být ještě horší, ale pokud chcete vidět, jak vypadá největší happy end v dějinách kinematografie, podívejte se na tuhle slátaninu sami.

Můžu vám říct, že takové štěstí při invazi mimozemšťanů bych chtěla mít taky. Jinak ve filmu nebylo nic, co by stálo za řeč, hudba průměrná, kostýmy nijak nápadité (všechno oblečení bílé a odboj v ušmudlaných svtrech s velkými oky podobně jako v *Matrixu*). Prostředí pouště a město. Alobalové super káry a motorky. Jediná slavnější role Diane Kruger (zbytek asi pochopil, co za propadák to je). Je až k pláči, že takovému braku jsem věnovala 700 slov, ale varovat milovníky filmů se prostě musí. Tak a teď už jen čekat, až si davy fanynek nakoupí modré čocky, stanou se promiskuitními a chlapci se namažou olejem. -YU-

Po neuspokojivé návštěvě kina na filmu *Hostitel* jsem zkusila ukojit své kulturní choutky na novém hororovém filmu s jednoduchým, ale zato příznačným názvem *MAMA*.

Setkáváme se s malými dívkami Lilly (1 rok) a Victorií (5 let), které žijí normální život až do dne, kdy se jejich otec zblázní, zastřelí jejich matku a obě dívky odveze neznámo kam. Cestou se vypourají a jsou nuceni najít úkryt. Narazí na opuštěný dům u jezera, kde se snaží zahrát. Jenže situaci jejich otec psychicky nezvládá, a tak se rozhodne obě dívky zabít. Avšak v tom mu kdosi zabrání.

Posouváme se o pět let dopředu, protože strýc Lucas na dívky nikdy nezapomněl a nadále je hledá. Jeho hledání hraničí spíš s posedlostí, docházejí mu finance a jeho přítelkyně Annabel má o něj strach. Čírou náhodou jeho hledací tým najde opuštěný dům a v něm obě živé dívky. Jsou zubožené a sociálně velmi zaostalé. Nikdo nedokáže pochopit, jak se dívkám podařilo přežít. Victorii se pomalu vrací řeč, ale zato Lilly se nedaří začlenit do společnosti. Aby se dívky rychleji zotavily z pětiletého odloučení od civilizace, je Lucasovi a Annabel nabídnut speciální dům pro všechny čtyři, kde mohou bydlet a učit dívky normálnímu chování. Snaží se je znovu naučit žít civilizovaně.

Časem Annabel zjišťuje, že si do domu nepřivedly jen malá děvčátka. Pátráním zjistí, že celých pět let dívky vychovával duch zemřelé ženy, která se snaží odčinit svou bolestnou minulost, kdy skočila z útesu a zabila sebe i své narozené dítě. Začíná boj o lásku obou dívek.

A jak to dopadne? Věřte, že konec vás mile překvapí, a proto vám doporučuji se na *MAMA* podívat. Film doprovází skvělá hudba a filmové efekty nejsou nijak přehnané. Byla jsem fascinována, když jsem zjistila, že základní podoba ducha ženy je opravdový člověk.

-YumeOokami-

VODA PRO SLONY

Kdo jako malý neměl rád Cirkus? Kdykoliv přijel, musela jsem se jít podívat na všechna ta zvířata, ale vždy mě nejvíce udivovali artisté. Maminka se mnou odmítala chodit nejen proto, že se bála komediantů a jejich šikovných rukou, ale taky věděla, co stojí za vycvičenými zvířaty – utrpení. Ale kdo by čekal, že i utrpení lidí?

Příběh začíná rovnou tragicky a v tomto duchu se nese i celý film. Nenápadný stařík se přijde podívat na cirkus, co je ve městě, ale vlastně se ztratí. Hlavní vedoucí manéže se jej ujme, a když zjistí, že i on dělal v cirkusu a v tom nejproslulejším, chce, aby mu stařík vyprávěl. Ten začne vyprávět o svém životě, kdy se jeho rodina odstěhovala do Ameriky z Polska za lepším životem. Jenže jednoho dne, těsně před jeho státnicemi z veteriny, se jeho rodiče zabíjí v autě. Mladému Jacobovi nezbude nic, žádná rodina, dům ani peníze. Vydá se po kolejích do velkého města za prací. Kolem něj projede vlak a jeho nenápadně nic lepšího, než nastoupit a svěřit se. Jenže to netuší, že nastoupil do vlaku vezoucího cirkus. Ujme se ho polský stařík, který má v cirkuse tu nejnižší pozici, ale do-

vede ho za principálem. Ten další hladový krk nechce, ale Jacob mu vysvětlí, že je veterinář a že konkurenční cirkus veterináře nemá. To se principálovi líbí, a tak jej přijme. Hned zkraje dostane nelehký úkol vyléčit koně, hvězdné číslo, kterého ale zachránit nelze. Jacob se rozhodne jako veterinář a koně zastřelí. Člověk by si myslel, že to má spočítané a že zvrhlý principál jej vyhodí z jedoucího vlaku. Opak se stane pravdou a principál jej vezme zpět s tím, že vyřešil problém, co budou jíst šelmy. Jacob se víc a víc začleňuje do kolektivu, bohužel se zamiluje do krásné principálovny ženy Marlene, která je i hvězdným číslem. Principál jí místo koně koupí slonici Rosie, o kterou se stará právě Jacob. Jenže principál je dost násilnický, a když se slonice lekne bodce, který má principál v ruce, a uteče, zmlátí ji do krve. Jacob zjistí, že slonice poslouchá na polské povely a začne ji trénovat. Chvilí to vypadá, že je vše v pořádku, jenže principál je zrůda a z jedoucího vlaku vyhodí čtyři své lidi. Odhalí i lásku Marlene a Jacoba, načež Marlene zbijí. To Jacob nemůže vydržet a pustí se s principálem do křížku. Nakonec s Marlene uteče a doufají, že je nikdo neujde. Jenže se bohužel stane opak. Když cirkus uvede své nové představení se slonicí, do cirkusu se vrátí dva ze čtyř vyhozených z vlaku a vypustí šelmy. V cirkusu vypukne panika a principál se v záchvatu vzteku snaží Marlene uskrtnit. Jak to vše dopadne? Přežije to Marlene? Zbijí někdo principála? A kdo? Na to už se musíte podívat sami.

Film mě ve spoustě věcech překvapil. Ukazoval život v tom nejkruťejším úhlu pohledu, zabíjí nebo budeš zabít. Monarcha ve formě bezcitného principála ukáže na kohokoliv, kdo se mu nehodí, a toho odsoudí k smrti z jedoucího vlaku. Všichni se tváří jako rodina, druhý den ráno se probudíte a člověk, který vedle vás usínal, už tam není, protože se nehodil do počtu. Film je plný krutosti ke zvířatům, zoufalosti, hladu, přežívání a zvrácenosti lidí.

-YumeOokami-

Byl by hřích nenapsat recenzi na Iron Mana 3. Jistě, mohla bych se třeba připravovat na maturitu, ale člověk si musí odpočinout. A jako příjemné zpestření období maturit jsem zvolila kino a hned film, na který jsem se těšila už několik měsíců. Pro mě byl tento film jedním slovem epický a dokazuje to i hodnocení na ČSFD, kde získal úctyhodných 87% (oproti tomu druhý díl získal 72% a první díl 80%). Očividně můj názor sdílí i velká část fanoušků Marvelu.

Ale abychom se dostali k příběhu. Vracíme se o několik let zpět na konferenci, kde je Tonymu představen úchvatný projekt na regeneraci lidské tkáně a přestavbu DNA. Jenže tento projekt má malý háček, je nestabilní a organismus má tendenci k výbuchu. A tak se Tony přestane o projekt zajímat. Přesuneme se do současnosti, Tony je svými obleky až posedlý, zanedbává Peper, kterou navštíví dávný přítel se skvělým projektem. Ta ale odmítne. Na scéně se objevuje záporná postava, terorista jménem Mandarin. Tonyho posedlost přivede Mandarina do jeho domu, který mu kompletně srovnají se zemí a ohrozí Peper. Tony se shodou nešťastných náhod dostane daleko od svého domova, kde je nucen opravit oblek, který měl na sobě.

Setkává se zde s malým chlapcem, který mu pomáhá. Jenže Tonyho pronásledují stavy úzkosti a nejen to, zvláštní vojáci, kteří se dokážou rozehrát na neskutečné teploty a dokáže je zabít jen obrovský výbuch. Tony všemu začíná přicházet na kloub, pochopí, kdo je Mandarin a co jsou tito vojáci zač. Musí zachránit nejen Peper, ale i prezidenta Spojených států. A jak to vše dopadne? To už si zjistíte sami.

Z filmu jsem byla nadšená, jistě, byla zde spousta nesmyslných scén, ale to je v Pánu prstenů taky, a přece jenom, je to Marvelovka. Souhlasím s lidmi na ČSFD, že se mi tento díl líbil nejvíce. Ve spoustě scén jsem tajila dech. Na druhou stranu zde není vynechán Tonyho klasický humor, který by chyběl, a to by film dost znehodnotilo. A pokud potřebujete nějakou romantiku, dočkáte se jí na konci filmu, což se mi zdálo jako perfektně načasované, kdekoliv v jiné části filmu by to celý dojem kazilo. Rozhodně doporučuji se na film podívat, fanoušky Iron Mana rozhodně nezklame. Ve filmu padla i zmínka o předcházejících Avangeres, bohužel to vypadá, že Iron Man je poslední, a tak se můžeme těšit už jen na Avangeres 2.

-YumeOokami-

VSTUPE!

Přemýšleli jste někdy nad tím, co se stane s herci, kteří zmizí z obrazovky? Jak vypadá peníze herce? Pokud ne a zajímá vás to, doporučuji zajít na divadelní hru s názvem „Vstupte“.

Hned z počátku se seznámíme s věčně nabručeným, nepříjemným a vysloužilým hercem Willym (Rudolf Hrušínský), který by byl rád za jakýkoliv štěk. Jeho syn a manažer pro něj dělá co může, jenže žádná role nepřichází už jen proto, že stařík si ve svém seniorském věku nepamatuje být jednoduché texty na brambůrky. Jenže přichází osudový okamžik, kdy je mu nabídnuto, aby zopakoval nejslavnější scénu se svým hereckým kolegou a komikem Alem, se kterým tvořili nejslavnější dvojici komiků Sunshine Boys. Ač je to možná poslední šance, která by je oba mohla vyšvihnout

zpět na herecká prkna, Willy razantně odmítá. Je na svůj protějšek vysazený. Kvůli prskání při slovech na T a štouchání do stejného místa po šestatřicet let, kde má prý už mozol, který nikdy nezmizí. Celou hru se ti dva kočují, až nakonec přijde osudný večer a zkouška scénky. Jenže zde se Willy natolik rozčílí, až dostane infarkt. Ke konci hry přichází usmíření, které přišlo po jedenácti letech.

Hra je plná sarkasmu, ironie a slovních hříček. Celé divadlo se mohlo roztrhat smíchy a já s ním. Kolikrát ani nebyl slyšet další dialog a nebo se herci smáli s námi. Celou hru odehráli pouze čtyři herci, o to brilantnější výkon to byl. Musela jsem se ptát, jestli taky budu někdy tahle nesmyslně protivná a tvrdohlavá (což jsem vlastně už teď). Z divadla jsem odcházela se slzami v očích. Hra se dá stáhnout i jako film.

-YumeOokami-

Seznámil jsem se s touto hrou teprve nedávno. Hned, co jsem se zaregistroval a hru stáhl, jsem byl vnořen do světa tankových bitev. Hra nabízí online souboje mezi několika státy, mnoho map a možností, jak zlepšit svůj tank. Klasický RPG, pohled je

spojen se strategickou fantasií hráče. Ovládání je stejné jako u stříleček (klávesami WASD pohyb vozidla, myši se střílí). Hra mě velice zaujala a baví mě. Hlavně díky četě, ve které můžu hrát s kamarády. Jednu nevýhodu to ale má, bohužel, v četě mohou být jen dva. Když jsme chtěli hrát ve třech, nešlo to. Museli bychom si koupit premium účet. Ale i přesto ve mně hra vzbudila zájem.

-Alty-

Surgeon Simulator 2013

Ačkoliv by člověk podle názvu očekával, že tato hra nabídne realistické vyobrazení práce chirurga, opak je pravdou. Nezískáte zde žádné teoretické znalosti, nic. Jednoduše řečeno, celé je to kompletně postavené na hlavu a spíš to připomíná jeřábový hrací automat, kde sbíráte plyšáky. Všechno ve hře totiž podléhá zákonům fyziky a z operace se tak tím pádem stane spíše groteska. Za pomoci myši a několika kláves ovládáte ruku a její jednotlivé prsty. Tím pádem i zdánlivě jednoduchý úkol, jako je pouhé uchopení skalpelu ležícího na stole, se stává obtížným. A když nebudete opatrní, může se vám stát, že vám do pacienta spadnou hodinky.

Tvůrci si na hráče připravili hned tři scénáře operací – transplantaci srdce, transplantaci ledvin a dokonce i transplantaci mozku. A aby toho na vás nebylo málo, po úspěšném dokončení těchto tří zákroků se vám odemkne mód v sanitce. Každou chvíli záchranka najde na nějaký ten výmol a všechny naše pomůcky (a často i pacientovy vnitřní orgány) se proletí vzduchem. Zní to brutálně, hra jako taková není moc násilná a vše je zde bráno s obrovskou nadsázkou. Hudební kulisu v ní obstarává soundtrack připomínající instruktážní videa z osmdesátých let. Nenajdete zde ani špetku serióznosti. Když vás zápasení s fyzikou naštve, nic vám nebrání ukázat na pacienta prostředníček a na operaci se prostě vykašlat.

Na internetu je zdarma dostupná demoverze, která obsahuje transplantaci srdce. Za deset eur si můžete koupit komerční verzi hry obohacenou o interaktivní menu v podobě kancelářského stolu a několik šilných scénářů operací.

-Peeter-

PAPERS, PLEASE aneb Kde máte doklady, soudruhu?

Novým trendem na poli indie her se stalo ztvárnění naprosto běžných, někdy rutinních až nudných činností. Papers, please je přesně jednou z těchto her.

Právě je začátek osmdesátých let a vy se vžíváte do role východoevropského úředníka na celnici a kontrolujete lidem doklady. Zpočátku máte povoleno pouštět z fronty lidi pouze ty, kteří se vracejí domů. Pečlivě zkontrolujete datum expirace a pustíte každého s platným pasem Arstotzky. Postupem času se omezení uvolňují a můžete do své rodné země pouštět více lidí. Zpřísní se však bezpečnostní kontroly. Musíte tedy prozkoumat každý detail dokladů, zda vše přesně odpovídá, a slovně konfrontovat ty, kteří nemají vše v pořádku. Může se stát, že na něco zapomněli a zbytek dokladů vám dodají. Pokud ne, máte tu slast jím vízum označit velkým červeným ZAMÍTNUTO. Je to takový skvělý pocit moci. Svou práci musíte plnit důkladně a rychle, jelikož máte rodinu, kterou musíte uživit.

Zní to repetitivně a nudně, ale kupodivu je to opravdu návykové. Narazíte na několik postav, které se od zbytku odlišují – mohou vás například žádat, abyste je pustili, protože mají v Arstotzce rodinu. Další takovou postavou je jistý Jorji Costava, který se téměř každý den vrací s humorně falešnými či chybějícími doklady. Hra je momentálně ve vývoji a míří na Stream. Na internetu najdete ukázkou (betaverzi) s osmi herními dny zdarma.

-Peeter-

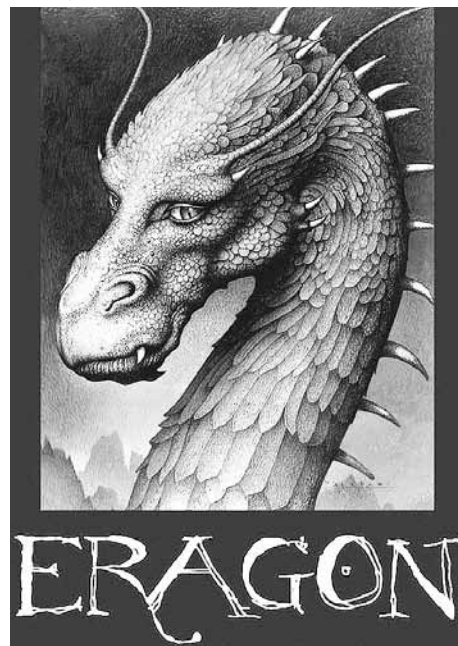
KNIHA ERAGON

– první díl ze čtyř

Tuhle knihu v policích knihovny málokdo přehlédne. Je totiž větší než všechny ostatní a zaujme svým čistým provedením v tmavě modré a krásnou kresbou safírového draka. Stránky pokrývá husté písmo bez ilustrací a musím podotknout, že občas docela chybějí pro lepší představu prostředí nebo postav. Představitost mám sice bujnou, ale kdo by si dokonale dokázal vybavit velkolepé mramorové město, horu Tronjheim tak, jak to měl autor sám v mysli? To bohužel nejde. Telepatii člověk ještě nezdokonalil, i když kniha je jí plná. Zpěnění však najdeme v podobě mapky hned za předmlouvou, abychom mohli cestovat s Eragonem, a slovníku starověkého trpasličího a urgalského jazyka.

Eragon je prostý farmářský chlapec, který žije se svým bratrance Ranem a strýčkem Gremem na okraji Carvahallu. V údolí Palancar, které obklopují obávané Dračí hory, se nachází už jen jedno další město, Therinsford, do nějž se později Ran vydá za prací mlynáře.

Roranův příběh ale čtenář v prvním díle ságy sledovat nebude, autor se zaměřil pouze na Eragona. Ten najde v Dračích horách nablýskaný safírový kámen a snaží se ho prodat, aby měla jeho rodina přes zimu dostatek zásob

masa. Nikdo ho však nechce, a tak si ho ponechá. Jenže v noci Eragona vzbudí nějaký šramot a z kamene se vylhne malé dráče. Velmi ho to vyděsí a překvapí, ale úžas a zvědavost strach překonají a dráče se dotkne. V tu chvíli se mezi nimi vytvoří silné magické pouto, jaké může vzniknout pouze mezi drakem a jeho jezdcem.

Teď na chvíli odbočím. Abyste věděli, o dračích a dračích jezdcích jen kolují povídačky, kterým málokdo věří a které jsou navíc zlým králem Galbatorixem zakázány. Galbatorix je

poslední žijící jezdec, Křivopřísezník, protože jezdec zradil a kdo se nepřidal na jeho stranu, toho zabil. Sám se pak ujal trůnu a nastolil tyranii. Existují poslední tři dračí vejce, která Galbatorix pečlivě střeží. Draci si své jezdce totiž vybírají a Galbatorix nechce dopustit, aby se vylíhl drak někomu nesprávnému. To ale nepočítal s tím, že tichý odboj, tajuplní Vardenové, mu jedno vejce ukradne a omylem se drak vylíhne obyčejnému farmáři.

A tím se dostáváme zpět k Eragonovi, který dráče skryje a stará se o něj. Jelikož neví o dračích zholá nic, vydá se za vesnickým vypravěčem Bromem. Samozřejmě mu Eragon o skrytém drakovi neřekne, ale podaří se mu zjistit spoustu důležitých informací. Třeba vhodné dračí jméno. Svému malému dráčeti potom nabídne celou škálu jmen, setká se však s netečným nasloucháním. Vtom mu dojde, že doposud nabízel pouze jména pro draky, a tak zjistí, že mládě je dračice a dá jí jméno Safira.

Pár měsíců si žijí relativně spokojeně, magické pouto mezi nimi se prohlubuje a Safira roste přímo před očima. Jenže přijdou tajemní cizinci a s nimi do vesničky vstoupí strach. Události se seběhnou příliš rychle a Eragon se Safirou najednou opouští Carvahall spolu s vypravěčem Bromem a vydávají se na dlouhou a nebezpečnou cestu. Ponejprv pronásledují cizince, ražaky, protože Eragonovi zabili strýce Gera a on se chce pomstít. Poté putují s neznámým zachráncem Murtaghem k Vardenům.

Kniha je plná zvratů a překvapení a díky tomu i neustálého napětí. Nepustí vás ani ke konci, kdy hladově skočíte po dalším dílu jménem Eldest. Zajímavý je způsob, jakým autor vytvořil draka. Postavil ho na stejnou úroveň k člověku, jako stejně smýšlejícího tvora, ne nějaké zvíře. Velmi často nás Safira překvapí svou moudrostí, kterou draci oplývají od pradávna. Všem dračím a fantasy milovníkům doporučuji!

-Krejčovic-

PROJEKT TATTOO NAMES

Dne 6. dubna jsem navštívil s přáteli expozici, jež měla za úkol poukázat na toleranci tetování mezi veřejností. Expozice byla umístěna v ústeckém muzeu. Jelikož jsem zastáncem tohoto umění a výstava mě zaujala, rozhodl jsem se o zážitek podělit se čtenáři BEZEVŠEHO.

František Ortmann měl myšlenku vytvořit projekt TATTOO NAMES velice dlouho, ale spouštějícím momentem byl příspěvek jisté ženy. Na blogu IDNES se objevilo: „Normální člověk nemá potřebu se nechat potetovat, vráť se si cosi do nosu nebo prsou či někam jinam.“ František Ortmann se věnuje přes dvacet let fotografování, a tak pro něj bylo nepřirozenější vyvrátit fotografiemi tvrzení oné ženy. Ke spolupráci si přizval zkušeného tatéra a výtvarníka „Vokyho“.

Hlavním cílem tohoto projektu bylo ukázat, že v dnešní době je zcela normální být potetovaný. Františku Ortmannovi šlo tedy o lidi s tetováním z co nejširších profesí. Na fotografiích najdete ředitele největší spalovny odpadů v ČR, managery, profesionálního thaiboxera, vysokoškoláky, ale i skateboardové legendy či novinářky. Tetování neznamená jen bezmyšlenkovitý čin, jak si mnoho lidí často myslí. Pro každého je jeho tetování jedinečným klenotem jeho osobnosti. Pro lidi je tetování způsob, jak zaznamenat, čím žijí, co milují, kam a jakou cestou směřují.

Michal „trojúhelník“ Kunte, 4.P.
Jakub „rich“ Štuler, 4.S

MONKEY BUSINESS

Happiness of postmodern age

Na novou, v pořadí již sedmou desku skupiny Monkey Business jsem se poměrně dosti těšil, avšak moje prognózy byly skeptické. Je vůbec možné, aby po tolika letech, tolika skvělých deskách vůbec mohli přijít s něčím novým a neotřelým? Vlastně zatím jediný vydávaný videoklip s názvem Midlife punks dilemma tomu moc nenavštěvoval. Popravdě jsem čekal vyčpělou mainstreamovou desku, která vás už v první polovině unaví a uspí. I když očekávání nebylo kdovíjaké, těšil jsem se. Už jenom proto, že to je má velmi oblíbená skupina, která dosahuje světových kvalit.

Avšak moc jsem se mýlil, přátelé. Jakmile jsem si nasadil sluchátka a pustil první skladbu, nadšením se mi podlamovala kolena. Silná, opravdu skvělá úvodní vypalovačka Up to speed vás okamžitě navnadí na další písničky, což je aspekt, který je velmi důležitý. Mnohokrát se však stane, že první song je sice úchvatný, ale bohužel jediný dobrý na celém albu. Ne však v tomto případě. Dvojka s předlouhým názvem Your girl looked like bill ward on the cover of sabotage vynikne zejména díky (schvál-

ně) suchému, ale pro znalce angličtiny vtipnému zpěvu Tonyi Graves a zejména pak díky úžasnému refrénu, který skoro až pohladí na duši. Po Banging on the drum přijde další skvělá píseň The ferry tale, která podtrhuje hudební nápaditost Romana Holého. Pomalejší baladická Heartburn vám pak připomene, že tahle banda prostě umí zaútočit i na vaše duše. Následuje German party, až nakonec celé trio pomalejších skladeb uzavře Realistic Romantics, což je další píseň, která si zaslouží vyzdvihnout především pro svůj silný, „špinavý“ refrén. Navazuje My first daimler, Happiness of postmodern age, Midlife punks dilemma, Rocking at the lobby bar (kde se postupně vystřídají tři hosté – Vladimír 518, Orion a Kato) a předposlední skladba Diamonds and rust s hostující zpěvačkou Joan Baez. Je to vlastně zremixovaná verze staré písničky této interpretky. Je trochu škoda, že závěrečná část alba už nemá ten „drive“, jako měl začátek. Nicméně vysokou kvalitu si udržuje neustále. A konečně poslední píseň je opět remix, ale tentokrát od skupiny Kraak and Smaak, která se postarala o boogie verzi skladby The ferry tale. Musím říct, že mě album Happiness of postmodern age opravdu nadchlo. A nejen proto, že Monkey Business je moje oblíbená skupina. Je to opravdu velmi vydařená deska, plná kvalitní a nápadité funky-pop hudby a skvělých vokálů Matěje Rupperta a Tonyi Graves. Znovu nám bylo předvedeno, že s tímhle materiálem by se nemuseli stydět ve světě. Najdeme zde i pár hostů jako například již zmiňovanou americkou folkovou zpěvačku Joan Baez nebo raperské trio Vladimír 518, Orion a Kato. A mimo jiné zde zahráje na banjo Ivan Mládek ve skladbě Your girl looked like bill ward on the cover of sabotage. Pro mě je to zaručeně jeden z nejlepších českých hudebních počinů roku a jsem opravdu velmi potěšen, že i za těch třináct let působení nám mají Monkey Business co sdělit. A co na to Daft Punk?

-Disco-

DEJ SI MRKEV, AŽ LÍP VIDÍŠ – díl dvanáctý

„Pssst!“ ozve se za mnou. S nezájmem se napůl otočím. Denis mi podává složený papírek. Nechápatě koukám. Psaníčko? On ještě někdo v téhle době píše psaníčka? To je milé, pomyslí si. Kolik jsem se toho napsal, když jsem chodil na základku, hlavně milostných dopisů jako tajný ctitel. Nejhorší bylo, když se jednoho takového psaní zmocnil učitel a přečetl ho před celou třídou nahlas. To byla ostuda. Opatrně a nenápadně lístek pod lavicí rozložím. Stojí v něm: „O matice/angličtině 15 min po zvonení na chodbě v prvním patře,“ a nic víc. Kde je podpis? Kdo to psal? Kdo se chce se mnou potají o půlené hodině sejit? Jedno vím jistě - musí to být angličtinář, protože se připravuji na zkoušku z matematiky a dva žáky současně by učitel na WC nepustil. Ukazují papírek i Marcelovi.

„Co myslíš, mám jít?“ ptám se šeptem. Krátce se zamyslí a pak přikývne.

„Není to o to víc vzrušující, když nevíš, kdo to je?“ odpoví.

„To sice je, ale co když je to jen hloupá nachytávka?“ namítnu.

„To se nikdy nedozvíš, když tam nepůjdeš,“ odvěti mi s úsměvem.

Proto o dvě vyučovací hodiny později nervózně kontroluji každou chvíli čas na hodinkách. Ještě deset minut, ještě pět minut, ještě dvě minuty, už bych měl jít. Na můj dotaz matikář odpoví: „Musíš,“ tak tedy musím.

Napjatě scházím po schodech. Očekávám snad něco? Jsem zvědavý. Koho za rohem uvidím? Nemám tušení. Zbývá posledních pár kroků... a chodba je prázdná. To jsem si mohl myslet. Zamračím se a zklamaně dosednu na lavičku u okna. Třeba ten někdo přijde, třeba má jen trochu zpoždění. Náhle uslyším čísi stoupající kroky. Rozléhají se velkým prostorem a mně se zrychlí tep. Snažím se nasadit grimasu lhostejnosti, ale když se na vrcholu schodiště objeví dívčí postava, neubráním se úsměvu. Tajnou schůzku si se mnou dohodla Martina.

-Krejčovic-

PŘEDSUDKY

Víte, jak se říká, že nikdy není nic tak černé, jak to na první pohled vypadá?

Myslím, že by se to mělo říkat obráceně, nikdy není nic tak růžové, jak to na první pohled vypadá.

Být pesimista je jednoduché, aspoň vás nikdy nikdo ani nic nezklame, naopak jste příjemně překvapeni, když se najednou daří.

Být optimista je fajn, díváte se na svět jinými očima. Svět je pak lepší a přijatelnější. Ale když se něco pokazí, nejste na to připraveni a zasáhne vás to mnohem víc.

Být realista prý je to nejlepší. Ale je dobré být stoprocentní realista a v nic nedoufat? Je třeba být nad věcí, brát věci tak, jak jsou. Ale realita se pořád mění. To bychom se museli měnit s ní a být každou chvíli jiní, jiní lidé s jinými postoji. A co být snílkem, mít hlavu v oblacích? Takové lidi nejvíce odsuzujeme, protože jim závidíme. Mají svoje sny a jdou si za nimi. Takže jsme všichni uvnitř snílci.

-Layli-

Podlehnutí písni

Znáte ten pocit, když si poslechnete nějakou písničku, kterou slyšíte úplně poprvé, ale pocítíte z ní něco, co sami znáte? Nevíte, co to je, je to něco, z čeho se vám udělá husí kůže, a tu písničku si doposlechnete úplně celou. Hlavou se vám žene tisíce myšlenek. Vzpomínáte na věci, které jsou dávno pryč, které už nikdy nezažijete, na lidi, se kterými jste prožili báječné chvíle. Začnete myslet na to, že byste se do té doby chtěli vrátit. Pomalu přivíráte oči a tu vzpomínku si přehrajete v hlavě. Někdy vzpomínka vám vytvoří úsměv na tváři a u nějaké vám naopak vyhrknou slzy. Mohou to být slzy radosti či smutku. Nechcete ty oči otevřít, protože se vám to vše zdá tak skutečné. Jste s někým, s kým vám je dobře, od koho nechtete odejít. Následuje otázka, proč je to všechno pryč. Na to si ale každý musí odpovědět sám. Otevřete oči. Přijde na vás stesk, přemýšlíte nad tím, co právě ty dotyčné osoby dělají, s kým teď jsou. A my tu jen tak sedíme a říkáme si, jak je až nemožné, co s námi dokáže udělat jedna píseň.

-Nikii-

DEJ SI MRKEV, AŽ LÍP VIDÍŠ – díl třináctý

Zastaví se a pozoruje, jak tam sedím. Hledíme na sebe a vlastně ani nevíme, co teď. Proč tohle chtěla? Cítím zmatek a narůstající nervozitu. Srdce bije jako na poplach. Sklopí zrak a stojí tam dál. Asi ji opustila všechna rozhodnost, proto se zvednu a váhavě k ní dojdou. Jemně ji chytну za ruku, vzhledně ke mně. Pohládím ji po tváři a vpiju se do očí barvy jarních lístků. Zahlédnu v nich jiskru bážlivosti, ale jen na okamžik, protože vzápětí je přivře. V nevysslovené pobídce zvedne bradu a pootevře ústa. Její rty matka příroda vytvořovala přímo božsky. Jsem omámen, všemi smysly dokážu vnímat jen tu jednu osobu na celé planetě, v celém vesmíru. Nenechám ji dál čekat, sám toužím po naplnění. Vyjdu jí vstříc a naše rty se setkají v nekonečném okamžiku. Nic jiného neexistuje, jen my dva, jen naše těla propojená polibkem. Pocity euforie neberou konce, v hrudi mi vybuchl ohňostrojek vášně, zahořel mocný plamen lásky. Přeji si, aby tohle bylo navěky. Oba ale víme, že za chvíli se budeme muset vrátit zpět na hodinu, a tak neochotně opouštíme zamilovaný svět. Poslední dotek, poslední pohled a už vybíhám schody do chladné reality přípravy na maturitní zkoušku. Povznesen nad trápení obyčejných smrtelníků vidím vše optimisticky, proto se s novou chutí pouštím do řešení dalších a dalších matematických záhad. Tak pojď maturito, teď už mne nic nezastaví!

-Krejčovic-

Zimní stesk

*Proudy, kapky tečou ze střech.
Smývají to, co tu leželo celou zimu.
A já, místo abych jaro v srdci měla,
teď stírám z očí zimní stesk.*

*Proč ruce studí jako plech?
Proč hlas klepe se a v puse samou slinu?
A proč místo spánku já teskně bděla?
Teď stírám z očí zimní stesk.*

*Moje vina, můj jazyk je zběh.
Byla jsem si jistá, však teď sotva vstanu.
Už nikdy nezakřiknu slova celá!
Teď stírám z očí zimní stesk.*

-PAVLISKA-

Tohle není hra

*Tohle není hra, abys ji mohl stopnout,
nejsem míč, aby sis do mě mohl
kdykoliv kopnout.
Nejsi rozhodčí, abys to mohl odpískat,
a já nejsem hráč,
abys mě mohl diskvalifikovat.
Takže když neznáš pravidla, tak je na
mě nevytahuj, a když neznáš
spoluhráče, tak mu nedůvěřuj.
Jestli neumíš podvádět,
měl by ses snažit,
abys nemusel další prohře čelit.
Ne vždycky je důležité skóre,
ale s čím odcházíte, pane.*

-LAYLY-

Sen

*Ležím tiše, nehnutě,
ve své mysli zavřu tě.
Už nikdy nepustím tě ven,
zůstaneš tam jako můj sen.*

*Bloudím zrakem po stropě,
už dlouho jsi v mé prázdnotě.
Obsáhneš všechno a přitom nic,
nespokojím se jen s ideou, chci víc.*

*Chvilu s tebou dávno jsou pryč,
něco ve mně neustále šeptá: „Křič!“
Nevzdám se té temnotě,
šťastná budu zarytě.*

*Milé vzpomínky do paměti vpálené
oživují časy krásné, společně strávené.
Na tváři úsměv se mi vykreslí,
musí mi postačit přátelství.*

-Krejčovic-

FOTOPERLY z praktických a ústních maturit

Žák se při samostatné práci snaží popisovat z otevřené učitelovy učebnice, která před ním leží vzhůru nohama. Se slovy: „Necháš toho!“ učitel mrštně zavře učebnici a dodá: „Nebo budeš nahaněj...“, a ještě připojí: „...na deskách, který nikdy nevydávaj.“

• • •
Milá paní Šabatová, jelikož jsem úplně zapomněla na váš domácí úkol z češtiny, smolím tento krátký dopis tady na hodině chemie.

Písemná práce se mi zdařila, a tak mám dost času Vám napsat. Miluška si tu vedle mě špitá hlášky jako „Houstone, máme problém“, když si láme hlavu nad teorií, a Vašek za mnou si pobrukuje jakousi písničku. Bohužel, budu muset končit. Zvoní!

Tak se Vám omlouvám za úpravu a škrtačky a slibuji, že příště budu zodpovědnější.

S pozdravem Marcela

A PERLIČKY OD MATURIT

Jako každý rok i letos jsme se u maturitních zkoušek pobavili. Smích léčí a vždy pomůže odlehčit atmosféru plnou strachu, trémy a nervozity. A tak se pobavte s námi i vy.

- Učitel: „A jednotka pro světlo je...?“ Žák mlčí. Učitel: „Luxuješ doma někdy? Žák: „Občas.“
- Učitel: „Znáš nějaké další romantické autorry?“ Žák: „Ano, nějaké znám.“
- Učitel: „A dál?“ Žák mlčí. Učitel: „Zabil manželku a zardil ji, ano. A s ní zardil i ...?“ Žák: „I sebe!“
- Učitel: „Proč se Kulička tak jmenovala?“ Žák: „Kulička byla oplácaná.“
- Učitel: „Aby lak lépe tekł, musíme ho na...?“ Žák: „Nařezat.“
- Učitel: „Co se děje s výpary ředidel?“ Žák: „Musí se odsávat.“ Učitel: „Kdyby se neodsávaly, ...ale některým lidem by se to líbilo!“
- Žák přeložil do němčiny Karlův most jako Karel Brückner.
- Žák měl na potítku poznamenáno: Listnaté stromy – topol, bříza a bug.

A další moudra:

- Aby byl fotoválec vodivý, nanáší se na něj voda.
- Pro potisk rubové strany se používá obrácený válec.
- Sítotisková forma se vyvolává vyvolávačem.
- Bigování slouží k vytlačení dráhy.
- Byl to hejnismus.
(Žák měl na mysli jistě hyenismus.)
- Olovo se používá v písárně.
(Správná odpověď: k výrobě písmoviny.)
- Divá Bára měla psa Ryšána.
(Pes se jmenoval Lišaj, pan Petr Ryšán je u nás na polygrafce vedoucí výroby!)
- Byl to budič, anarchista.
- Miloš Hrma byl neotřelý mladík.
- Ester nenastoupila na export do koncentračního tábora.

Vybrala -ŠA-

BEZEVŠEH 39

■ Vydává a tiskne: SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 400 ks. ■ Redakční rada: Mgr. I. Šabatová (ŠA), I. Šabata (iša), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (Io), O. Dolejš (Andrew), M. Kolaříková (Krejčovic), D. Pavlíková (YumeOokami), P. Bergr (Disco), L. Pavlisová (Pavliška), S. Suchý (Sam), P. Anděl (Peeter), P. Hires (Fry), O. Dudek (Monty), D. Budský (dom), L. Minaříková (Layly), M. Kvizová (Maky), M. Pekárková (miluš), N. Opltová (Niki), T. Altman (Alty), V. Bernart (Sakala). ■ Webdesign: Ing. L. Pazderníková

■ Technické a grafické zpracování: I. Šabata